

VKW 75 jaar

De historie van de voetbalvereniging

Ups en downs in vijfenzeventig jaar

Drie jaar achter elkaar kampioen

Een grote club in een klein dorp

Themanummer
VKW 1929-2004
€ 4,50

Voetbalvereniging Vlugheid Kracht Westerbork
Historische Vereniging Gemeente Westerbork

In 1929 vormden enkele voetballende jongens de kern van wat even later een echte voetbalvereniging zou worden. Er kwam een compleet bestuur, op het grasveld van de brink achter hotel Boer werden lijnen gekalkt en de competitie kon beginnen. De historie van de eerste zestig jaren kon getraceerd worden aan de hand van oude notulenboeken en interviews met nog levende leden van het eerste uur. De oude schriftjes, de verslagen en de herinneringen van hen die erbij waren geven een beeld van een vereniging die groeide tegen de verdrukking in. Het verhaal van VVW en VKW is een verhaal van vlugheid en kracht, van vallen en opstaan, van glorie en teleurstelling, maar bovenal van inzet en doorzettingsvermogen.

Begin en groei

De eerste vijfentwintig jaar 1929 - 1954

De oprichting

In het late voorjaar van 1929 lagen een paar jongens uit Westerbork wat uit te rusten na een onderling partijtje voetbal in 'de hof' van Jan Boer, het brinkachtige grasveld achter diens hotel aan de Hoofdstraat, het latere hotel Meursinge. Ze hielden van het voetbalspel en lazen in de *Beiler Courant* en in de *Provinciale Drentsche Courant* wel eens verslagen van de voetbalcompetitie tussen elftallen van Drentse dorpen. Er was zelfs al een Drentse Voetbal Bond. De jongens verbaasden zich erover dat er in Westerbork nog geen echte voetbalclub bestond.

Al pratend begonnen ze eens uit te rekenen hoeveel mogelijke spelers ze zouden kunnen benaderen en voor ze het wisten gingen ze op pad om nog meer voetbal-liefhebbers te werven voor een plaatselijke voetbalvereniging. Van het een kwam het ander en op 8 augustus 1929 was de oprichting van WVV, de Westerborker Voetbal Vereniging, een feit. Bij de inschrijving bij de Drentse Voetbal Bond ontstonden er echter problemen, omdat er in Winschoten al een voetbalvereniging was die onder

Manen van het
eerste uur

Toen de Westerborker voetbalvereniging werd opgericht, werd gespeeld op een terrein achter hotel Boer, het latere hotel en zalencentrum Meursinge. Op deze foto is het hotel afgebeeld in de jaren dertig.

dezelfde afkorting bekend stond. Omdat de gekozen naam dus tot verwarring zou kunnen leiden, werd er vervolgens eenstemmig gekozen voor de naam VVW. De deelnemers van het eerste uur waren: Herman Lahuis, Jan Kwint, Gelmer Stroetinga, Aaldert Heling, Jan Beckeringh, Tinus de Roos, Minne van der Woude, Roelof Kwint, Jan Eggink, Rieks Nijlunsing, Jans Dolfing, Jans Beek, Henderikus Beckeringh, Lange Jelle de kapper, Geert Dolfing, Derk Huisman, Jan Vrugt, Tinus Hoekman en Frits Tijmes. Bij het gezelschap

voegde zich al snel Marinus van der Heiden, de jonge schoolmeester uit het pas gestichte dorp Witteveen, die een passie had voor de voetbalsport. Hij richtte in zijn eigen dorp voor de schooljeugd de voetbalclub 'Klein maar Dapper' op, de voorloper van het latere 'Witteveense Boys'.

Het eerste - nog voorlopige - bestuur bestond uit voorzitter Tinus de Roos, secretaris Herman Lahuis, penningmeester Aaldert Heling en de leden Gelmer Stroetinga en Roelof Kwint.

Opstelling van het eerste elftal VVW 1929

Gelmer Stroetinga

Herman Lahuis

Aaldert Heling

Henderikus Beckeringh

Jans Dolfing

Jans Beek

Marinus van der Heiden

Tinus de Roos

Jan Beckeringh

Minne van der Woude

Jan Kwint

Het moeilijke begin

De jonge voetballers moesten in die eerste jaren wel het een en ander over hebben voor hun sport en op allerlei gebieden moest men zich flink behelpen. Op het hobbelige veld, dat men spontaan in bruikleen kreeg, werden elke zondag zelf de kalklijnen getrokken. De speelruimte moest worden gedeeld met korfbalvereniging ODI, Ontspanning Door Inspanning, omdat deze club daar ook trainde en wedstrijden speelde.

Er waren geen kleedkamers en de spelers van de bezoekende partij kregen het voorrecht om zich om te mogen kleden in de schuur van hotel Boer. De VVW-ers trokken hun voetbalkleren aan achter een gespannen zeiltje bij de pomp op het erf van Boer. Toen later bij hotel Boer een toneelzaal werd gebouwd, met onder het toneel twee kleedkamers, was het verkleedleed geleden. Overigens was het bij andere clubs minstens zo eenvoudig, of soms nog erger. Toen men een keer in

Bosoord, een gehucht bij Wilhelminaoord, voetbalde, moesten de spelers zich omkleden in een kippenhok, waarna men zich kon wassen met water uit blikken schalen.

Het voetbalveld achter hotel Boer mocht eigenlijk niet over die verheven naam beschikken. Het was een hobbelig grasveldje, waarin de mollen vrij spel hadden. Bestuurslid Gelmer Stroetinga kreeg in de eerste jaren de verantwoordelijkheid over het onderhoud van het terrein. Hij zorgde ervoor dat de ergste oneffenheden uit het grasveld verdwenen, zaaide hier en daar wat bij en waakte als een politieagent over 'zijn' voetbalveld. Tot zijn taak rekende hij het ook om baldadige jeugd van het veld te weren om zodoende de kwaliteit van het gras in stand te houden. Toen hij op een keer langs kwam en zag dat er enkele kinderen zonder toezicht of leiding op het door hem gekoesterde terrein speelden, joeg hij hen er als een fanatieke waakhond van af.

De oudst bekende foto van VVW, vermoedelijk gemaakt in 1930. Vanaf links, vooraan zittend: Tinus Hoekman, Jan Vrugt en Aaldert Heling. Knielend erachter: Jans Dolfing, Gerrit Epping, Gelmer Stroetinga en Roelof Kwint. Staand: Herman Lahuis, Rieks Nijlunsing, Jans Beek, Jan Beckeringh, Derk Huisman en Hendrik Beckeringh.

Een spelmoment op het veld achter hotel Boer. Keeper Evert Eggink is op tijd bij de bal voordat een tegenstander kan scoren.

Jeugdspeler Henk Loof probeerde zich snel uit de voeten te maken, maar in zijn haast bleef hij bloedend in het om het grasveld gespannen prikkeldraad hangen. Hij hield er een litteken aan over dat hem en anderen altijd herinnerde aan zijn kleine overtreiding. Terreinbewaker Gelmer was tweede keeper in het elftal, maar als hij niet in het doel hoefde te staan, speelde hij als veldspeler mee. Dat kostte hem enige moeite, want hij was gehandicapt omdat hij een vergroeide voet had. Voor zijn teamgenoten was het niet belangrijk of hij wel voor honderd procent inbreng kon hebben. De teamgedachte was belangrijker en Gelmer hoorde er gewoon bij.

Een glad veld

In het eerste jaar waren er gaandeweg meer leden bijgekomen en bij de aanvang van het speelseizoen 1930-1931 werd de eerste grote algemene ledenvergadering gehouden. Er volgde toen ook voor het eerst een bestuursverkiezing. Voorzitter werd Derk Huisman, Herman Lahuis en Aaldert Heling bleven secretaris en penningmeester, terwijl het bestuur werd aangevuld met Rieks Nijlunsing en Jan Beckeringh. In april 1932 ging hotel Boer over in andere handen en het bedrijf heette sindsdien hotel Meursinge. De voetballers konden onder dezelfde condities gebruik blijven maken van het grasveld. In 1934 werd de weg van Westerbork in de richting van Orvelte opnieuw bestraat. Bestuursleden die in de gaten kregen dat er vlak om de hoek door het wegenbouwbedrijf een zware wals werd gebruikt om het wegdek vlak te maken, regelden dat de

Een afbeelding van de jonge Hennie Nijlunsing toen hij nog bij de aspiranten speelde. Hij had aanleg voor het voetbalspel en ontwikkelde zich tot een gevreesde snelle spits.

machine ook even achter hotel Boer het voetbalterrein mooi vlak kwam maken. De spelers waren dolblij, want nu kon er eindelijk op een mooi egaal terrein worden gespeeld.

De lijnen op het veld werden elke speeldag met de hand vers witgekalkt door terreinknecht Hendrik Wiechers, die vlak bij het voetbalterrein woonde. Pas veel later kwam de zogenaamde kalkwagen. Samen met zijn vrouw Jaantje zorgde Hendrik ervoor dat de ballen speelklaar werden gemaakt. Het waren oude ballen met veters. De veters moesten, nadat de ballen waren opgeblazen, snel worden dichtgetrokken.

De jeugdige Hennie Nijlunsing viel al gauw op door zijn aanleg voor het voetbalspel. Hij was klein en snel en hoe harder hij liep, hoe krommer zijn houding werd. Terreinknecht Wiechers zag de karakteristieke houding van Hennie toen hij bij diens debuut langs de lijn stond. Zijn mond viel open van verbazing en hij sprak toen de legendarische woorden, die later nog door velen zouden worden geciteerd: *'Da's ja net een wulp die van z'n nest afvliegt.'*

Ook Jan Barkhof viel op, zij het in een iets andere betekenis. Hij was de eerste speler bij de aspiranten die een paar echte voetbalschoenen van zijn ouders kreeg. In het begin van de jaren dertig was de crisistijd nog duidelijk voelbaar en niet voor iedereen was het weggelegd om zich een dergelijke luxe te permitteren. Jan trok veel bekijks met zijn nieuwe bruine voetbalschoenen. Hoewel de spelers van VVW op hun nieuwe gladde veld erg hun best deden, was het spel voetbaltechnisch

maar matig. In de competitie moest tegen negen clubs gespeeld worden, waaronder de verenigingen uit Schoonoord, Beilen, Benneveld, Zweeloo, Holthe en Wijster. Van de achttien wedstrijden eindigde er één in een gelijk spel, de andere werden allemaal verloren.

Drank in het spel

In de beginjaren was de contributie vijf cent per week. Dat lijkt nu erg weinig, maar het moet wel worden gezien tegen het loon- en prijsniveau van die tijd. Menigeen verdiende maar vijftig cent per week en dan was het toch een flink bedrag. In die beginperiode bleven de spelers na afloop van de wedstrijd vaak nog even napraten onder het genot van een flesje champagnepils, dat vanwege de vorm van de fles en de knikker die ingedrukt moest worden om te kunnen drinken ook wel pils met een knikker werd genoemd. Men draaide echter soms ook de hand niet om voor een glaasje voor aanvang van de wedstrijd. Het is bekend dat het tijdens een uitwedstrijd tegen Erica eens behoorlijk vroor. Om enigszins te ontdooien, dronken de spelers eerst twee lekkere cognacjes, voordat men het bevroren veld, een stoppelveld waar de rogge was afgemaaid, betrad. Maar ook een borreltje in de gelagkamer van hotel Meursinge voor de aanvang van de thuiswedstrijd in Westerbork, ging er bij sommige spelers wel in. Het was in de dertiger jaren gebruik dat de Westerborkers één keer per jaar naar Eext trokken. Er werd daar dan een groots concours hippique gehouden en in de pauze van dat evenement werd altijd een voetbalwedstrijd

Brief van Jan Zantinge, caféhouder te Dwingeloo

Vaak gebeurd het, dat de komende clubs vragen, Zantinge zijn die kleren daar vertrouwd, en steeds heb ik gezegd in die zaal komen niet anders dan eerlijke mensen. Vanmiddag deed ik echter minder prettige ervaringen op. Te voetballen was hier vanmiddag een club uit Westerbork. Toen na afloop der wedstrijd de leden dier club, zoals ik meende bezig waren zich in mijn zaal op te knappen, bleek mij, dat enige "Heren" bezig waren de buffetten in mijn zaal te inspecteren. Een grote kerel nog bijna geheel ontkleed trachte uit een grote 10liters bemande kruik te drinken, terwijl twee maats van hem ook alle moeite deden aan de beurt te komen, ook was er blijkbaar al een fles limonade leeggedronken.

Ik heb die heren, die als echte dandys voor de dag komen natuurlijk een flinke uitbrander gegeven. Verder had ik echter van die zaak geen notie genomen, als de aanvoerder der club of de ouders de moed hadden gehad, excuus aan te bieden voor de lummelachtigheid. Blijkbaar hadden ze dat niet, ze zijn tenminste stiekum zonder afscheid te nemen vertrokken, ik denk om bij mijn collega het vocht te kopen, wat ze bij niet hebben kunnen gappen. Nu zal uw geacht bestuur, hiertegen natuurlijk weinig kunnen doen, doch dan vond ik het toch wenselijk dat mijn collega's die in hetzelfde geval als wij verkeren voor zulke clubs worden gewaarschuwd.

gespeeld tegen een ploeg uit die plaats. Het was een bijzondere gebeurtenis die enorm veel publiek trok. Voor de bezoekers, die vaak van ver kwamen, was er ook een aparte ruimte met tafeltjes en stoeltjes en een heuse bar gebouwd. Jan Beckeringh, Minne van der Woude en Tinus Hoekman wisten dat. Ze beschouwden zich als vaste klanten en namen ruim voor aanvang van de wedstrijd plaats aan de tapkast. Hier werden dan steevast eerst een paar borrels ingenomen, voordat ze ten strijde trokken. Na de komst van trainer Wiebe Dekker uit Assen was het gauw afgelopen met het gebruik van sterke drank voor de wedstrijd. De nieuwe trainer vatte zijn taak serieus op en wenste dat de voetballers dat ook deden.

Na afloop van de wedstrijd leek er echter geen rem te bestaan en vooral na een overwinning smaakten bier-tjes en borreltjes opperbest. Bekend is een correspondentie tussen de Afdeling Drenthe van de Nederlandse Voetbalbond en het bestuur van de Westerborker voetbalclub over misdragingen na afloop van een wedstrijd tegen Dwingeloo. Men citeerde uit een ontvangen brief van uitbater Zantinge van een logement in die plaats, waar men zich na afloop van de wedstrijd placht te verkleeden. Zantinge was boos, omdat hij de Westerborkers betrapte had met een kruik van zijn jenever aan de mond en stelde dat de bereidheid van cafébazen om verkleedruimte ter beschikking te stellen daardoor wel

eens zou kunnen afnemen. Het bestuur deed zijn best om met brieven met veel excuses aan de Bond en de betrokken logementhouder de zaak te sussen en legde disciplinaire straffen op aan de daders.

Derby's tegen Beilen

Wedstrijden tegen de voetbalclub uit Beilen hadden altijd een heel apart karakter. In de dertiger jaren was er een wedstrijd tegen Beilen op Tweede Pinksterdag. Voor meer dan 1.000 aandachtige toeschouwers won VVW de derby met 2-0.

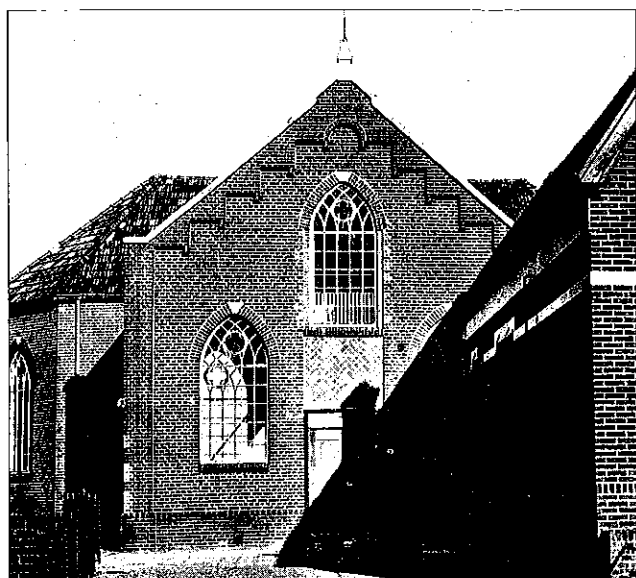
Sommige spelers overstegen het lokale niveau en werden uitverkoren om mee te spelen in het toen bestaande provinciale team, het zogenaamde DVB-elftal van de Drentse Voetbal Bond. Nederland was toen verdeeld in vier voetbaldistricten. Het DVB-elftal speelde in het district Noord. De vier kampioenen van de districten namen het tegen elkaar op voor het landelijk kampioenschap. De kwaliteiten van keeper Jan Vrugt en spits Hennie Nijlunsing waren bij de Drentse keuzeheren opgevallen en de beide Westerborkers mochten dan ook meespelen in het Drentse team. Toen doelman Jan Vrugt in 1936 een overstap maakte naar de voetbalclub van Beilen viel dat niet helemaal goed bij zijn vroegere clubgenoten. In de eerstvolgende wedstrijd tegen Beilen in Westerbork schoot een getergde Hennie Nijlunsing de bal door de benen van de verbouwvereerde goalie. Een gedreven VVW won gedeceideerd met 4-1.

Arie Brunsting uit Beilen loofde eens een kist knakworsten uit als beloning als zijn 'Beiler Boys' de wedstrijd tegen Westerbork zouden winnen. Sindsdien droegen de voetballers uit Beilen bij de Westerborkers de verklaarbare bijnaam 'Beiler Knakworsten'.

Spelen op zondag

De voetbalvereniging was een algemene vereniging en de wedstrijden werden dan ook zoals gebruikelijk was op zondagmiddag gespeeld. Het voetbalveld achter hotel Boer lag natuurlijk erg dicht bij de gereformeerde kerk aan de Wilhelminastraat. Het was voor de kerk-gangers in het begin wel een verrassing dat er op zondag een andere publiekstrekker als buurman bij gekomen was.

Op een warme zondagmiddag was er een doopdienst in het kerkgebouw. Dominee Noorderwier maakte aanstalten het kind te dopen en sprak de bekende woorden uit: 'Ik doop u in de naam van....' Op hetzelfde moment klonk er een daverend gejuich vanaf de zijlijnen van het

Het kerkgebouw aan de Wilhelminastraat. Al gauw kwam men er achter dat het niet verstandig was om kerkdienst en voetbalwedstrijd gelijktijdig te laten plaatsvinden.

Een elftalfoto uit de jaren dertig. Vooraan knielend vanaf links: Hennie Nijlunsing, Reindert Sikkenga, Jan Vrugt, Aaldert Heling en Marinus van der Heide. Staand: Roelof Diemer, Hendrik Lanting, Henderikus Nijlunsing Wzn, Herman Lahuis, Jan Beckeringh, Rieks Nijlunsing Hzn, Hendrik Kwint, Hendrikus Beckeringh, bestuurslid Bertus Benthem, Frits Tijmes en Roelof Kwint.

voetbalveld, omdat de thuisclub daar een doelpunt had gescoord. Voor de gereformeerde predikant was daarmee de maat vol. Er kwam een gesprek met het bestuur van de voetbalvereniging. Men toonde begrip voor de ontstane problemen en kwam tot een bijzondere oplossing. De volgende week begon de voetbalwedstrijd een half uur later en de kerkdienst een half uur eerder. Sindsdien hadden de kerkgangers geen last meer van de voetballers.

Er waren in Westerbork natuurlijk ook jeugdige voetballiefhebbers die graag op zondag mee wilden spelen, maar die dat eigenlijk niet mochten vanwege de geloofsovertuiging van hun ouders. Zelf hadden ze er wat minder moeite mee, maar het was toch een probleem omdat ze het thuis niet konden 'verkopen' om op zondag hun sport uit te oefenen. De betreffende spelers lieten dan hun voetbalschoenen en hun sportkleding achter bij een kameraad. Ze gingen 's zondags dan zogenaamd een eindje wandelen, kleeadden zich om bij hun vriend en deden gewoon mee bij de thuiswedstrijden. Het verhaal vertelt niet of de ouders het

echt niet wisten of het eigenlijk maar door de vingers zagen, want in een klein dorp raakt zo iets natuurlijk toch wel bekend.

Fanatieke voetballers

Hoewel het tactisch inzicht wat achterbleef, ontbrak het de spelers uit de dertiger jaren niet aan inzet en doorzettingsvermogen. Wisselspelers kende men in die tijd eigenlijk niet, omdat er nooit iemand wilde uitvallen, ook niet als men geblesseerd was. Voor een uitwedstrijd in Beilen leek het er toch op dat een van de spelers door ziekte niet zou kunnen meedoen. De trainer had daarom Ab Seubring als reservespeler opgeroepen. Bij vertrek uit Westerbork bleek ook de zieke man weer aanwezig, zodat het team met twaalf man in de buurgemeente arriveerde. Men was niet gewend dat er iemand op de bank zat en trad gewoon met Ab in de gelederen aan op het veld. Zonder dat iemand het door had, speelden de Westerborkers de volledige wedstrijd met twaalf man. Uiteraard werd er gewonnen.

Ab Seubring was een fanatieke voetballer die altijd inzetbaar was. Het gebeurde een keer dat iemand hem thuis ging ophalen, omdat hij weer onverwachts moest invallen. Hij bleek dezelfde voetbalkleren van een week eerder nog gewoon aan te hebben en kon zo weer meespelen.

Het was heel vanzelfsprekend dat men het voor elkaar opnam als men door tegenstanders in het nauw gebracht werd. De snelle aspirant-speler Hennie Nijlunsing was een belangrijke speler voor zijn team; hij was zo vlug dat hij vaak door de verdediging van de tegenstanders wist heen te breken. Hij werd om die reden uiteraard een doelwit voor de soms doorgedraaide verdedigers, die dan gingen proberen om hem met alle mogelijke middelen uit te schakelen. Toen de kleine Hennie in een uitwedstrijd tegen Smilde al diverse keren door een stevige speler van de thuisclub onderuit was gehaald, was voor toeschouwer en trouwe VKW-supporter Jans Abbing de maat vol. Hij stapte het veld in, posteerde zich vlak voor de bewuste verdediger en riep hem keihard toe: *'Als je hem nog een keer van de*

benen loopt, krijg je met mij te doen!' Dat maakte indruk.

Tijdens een uitwedstrijd in Gieten liep het in het veld ook een keer behoorlijk uit de hand. Nadat Koop ten Berge door een tegenspeler een schop met de voetbalschoen in zijn nek had gekregen, stond hij met zijn eigen schoen in de hand direct klaar om met de Gietenaren af te rekenen.

Ook in latere tijden kwam onsportief gedrag in het veld voor. Bekend is de wedstrijd waarin aanvoerder Jaap Kooke een eigen speler uit het veld stuurde, omdat hij genoeg had van diens ruwe aanvallen op de benen van de tegenstanders en het onbehoorlijk taalgebruik.

De wedstrijden tegen de voetbalclub uit Benneveld, hadden altijd een bijzonder karakter. Bij menigeen bleef nog lang in de herinnering vastzitten een wedstrijd die op een koude winterzondag in Benneveld moest worden gespeeld. De Bennevelders betraden de grasmat gekleed in een lange onderbroek waaroverheen ze hun sportbroekje en lange kniekousen hadden aangetrokken. Ze konden niet op tegen de voetbal-

Het eerste elftal van VVW in 1934. Vanaf links, knielend: Helprig Lanting, Roelof Benthem, Harm Schoenmaker, Reinder Sikkenga en Koop ten Berge. Staand: Hennie Nijlunsing, Karst Schoenmaker, Marinus Kwint, Rieks Nijlunsing, Harm Timmer en Geert Sikkenga.

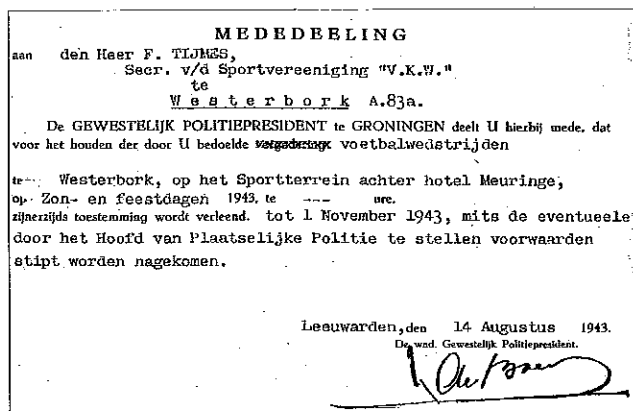
capaciteiten van de Westerborkers, vooral niet wanneer ze thuis speelden. Het veld daar was een stuk heideveld dat enigszins afgeknipt was om erop te kunnen voetballen. Het was ook voor het publiek een bijzondere ervaring: de Bennevelders in hun lange onderbroek en de keeper die rustig in zijn doelgebied om zich heen stond te spuwen. Als ze thuis weer eens verloren hadden, verlieten de Bennevelders het veld, terwijl ze hun lijflied zongen: 'Wij zint van die Bennevelders, wij bint zo mak as een zudde'. Later fuseerde de voetbalclub van Benneveld met die van Zweeloo tot ZBC, de Zweeloo Benneveld Combinatie. Uit die tijd dateert de bijzondere verschijning van doelman Ab Zwols uit Zweeloo, die vrijwel onafgebroken en duidelijk voor iedereen onder de lat pruimtabak stond te kauwen.

Keepers vervulden vaak een bijzondere rol door hun verschijning, meestal met een enorme pet op het hoofd. Indruk maakten de goalies die de grote zware ballen met één hand wisten te vangen. Bij de Westerborkers verwierf Lange Jelle enige faam door zijn heel grote handen. Ook keeper Albert Achteres van Nieuweroord bleek over behoorlijke kolenscheppen te beschikken.

Conditie en voorbereiding

Met de conditie zat het bij de Westerborkers over het algemeen wel goed, terwijl er zelfs enkelen waren die graag wilden bewijzen dat ze tot de top behoorden. In 1939 was er een wereldtentoonstelling in het Belgische Luik. Zittend op het beroemde stenen bankje voor het gemeentehuis aan de Hoofdstraat, besloot een groepje Westerborker voetballers om daarheen te gaan, niet per trein of auto, maar op de fiets. De eerste dag legden ze met elkaar ruim 225 kilometer af.

Ook als het ging om de voorbereiding op een wedstrijd was men behoorlijk fanatiek. Posthode Schut was in de dertiger jaren voorzitter van de voetbalvereniging en tevens preses van de toen nog bestaande plaatselijke wandelvereniging. Op een zondagmorgen was er door de wandelvereniging een route uitgestippeld, die ook door Hitjo Schut, de zoon van de voorzitter, gelopen moest worden. Omdat Hitjo was opgesteld voor het elftal dat die middag moest voetballen, had de elftalcommissie hem verboden om diezelfde morgen al zo'n fysieke inspanning te plegen. De invloed van vader was kennelijk groter dan die van de commissie, want Hitjo liep de wandeltocht gewoon mee. Toen hij zich 's middags echter voor de voetbalwedstrijd aanmeldde, ver-

Eén van de mededelingen op grond waarvan VKW in oorlogstijd toestemming kreeg van de Gewestelijk Politiepresident om wedstrijden te spelen op het sportterrein achter hotel Meursinge.

bodde de trainer hem in het veld te verschijnen. Deze disciplinaire maatregel viel verkeerd bij vader Schut. Hij was erg verbolgen en bedankte direct als voorzitter van de voetbalvereniging. Hij werd opgevolgd door huisarts Mulder. Deze had als student voor de Groningse club Be Quick gespeeld en had dus ervaring met het voetbalspel. Dokter Mulder zou vervolgens bijna twintig jaar voorzitter zijn.

Het toenmalige bestuur pakte de zaken serieus aan en waakte over de gezondheid en de fitheid van de spelers. Daarbij hoorde ook het optreden tegen uitgaan en vooral drankgebruik op de avond voor een wedstrijd. Het was in die tijd gebruikelijk dat de Westerborker jeugd op zaterdagavond vertier ging zoeken in dansgelegenheden in Westerbork en Beilen. De voetballers kregen overduidelijk te horen dat er op zondagmiddag toch echt gepresteerd diende te worden en dat van hen verwacht werd dat ze op zaterdagavond thuisbleven.

Mobilisatietijd

Tijdens de mobilisatie werden ook veel Westerborker voetballers opgeroepen voor de verdediging van hun land. Het betekende voor het voetbal in het dorp een zware aderlating, waardoor er nauwelijks meer gespeeld kon worden. De soldaten bleven zich bij hun onderdelen naast hun militaire taken natuurlijk ook bezig houden met hun favoriete sport. Eén van de mogelijkheden om de sportieve kwaliteiten te etaleren was de voetbalwedstrijd van vertegenwoordigende teams van de verschillende legeronderdelen. Marinus Kwint, in zijn tijd een heel goede voetballer, werd in Apeldoorn opgesteld in het militair elftal. Hennie

Een VVW-elftal met begeleiders: vooraan vanaf links: Gerrit Meijering, Albert Lahuis en Willem Dolfing. Knielend: Roelof Kinds, Hendrik Dolfing en Hendrik Sanders. Staand: Jan Kuik, Tinus Lahuis, Harm Boer, Gerard ten Berge, enkele mensen niet bekend, met pet Hitjo Schut en voorts vanaf rechts Berend Rengers, Roel Grootjans en Geuko Boog.

Nijlunsing, die was opgeroepen voor dienst bij een onderdeel in Lisse, werd ingedeeld bij een voetbalelftal van zijn compagnie. De leidinggevende sergeant, een enorme dienstklopper die het over het algemeen niet zo goed voor had met soldaat Nijlunsing, maakte deel uit van het andere team, waartegen gespeeld moest worden. De man had kennelijk de voetbalkwaliteiten van Hennie, die in die tijd een behoorlijk stevig postuur had, niet erg hoog ingeschat. De elftalleider was afkomstig uit Gieten en wist wel dat de Westerborker in die tijd al een heel goede voetballer was. Hij stelde Hennie op tegenover de sergeant, die daarop een moeilijke middag beleefde. Als de snelle Hennie voor de zoveelste keer langs de verbouwweerde sergeant stormde, riep de hele compagnie langs de zijlijn: *'Hoera!'*. De dienstklopper deed later niet meer mee als hij wist dat soldaat Nijlunsing ook stond opgesteld. Hij was wel zo sportief om dat ook tegenover Hennie toe te geven.

Na de Duitse overval en de capitulatie van Nederland werd het leger ontbonden en kwamen de militairen

weer thuis. De toenmalige secretaris Herman Lahuis beschreef deze periode als volgt in zijn notulen:

'Door den loop der gebeurtenissen in het afgelopen jaar hebben wij helaas niet aan een betere toekomst kunnen bouwen. Kort na onze vorige vergadering van 12 augustus 1939 werd de algemene mobilisatie afgekondigd. Op 10 mei 1940 werd ook ons land in den oorlog betrokken, waarvan het verloop bij ons allen nog versch in het geheugen ligt. Wij kunnen dankbaar zijn dat al onze leden zijn teruggekeerd.'

Fusie met gymnastiekvereniging

Op 16 augustus 1941 werd in Westerbork een belangrijke algemene ledenvergadering gehouden. Een voorstel om te fuseren met de plaatselijke gymnastiekvereniging 'Vlugheid en Kracht' werd met algemene stemmen aangenomen. De nieuwe gefuseerde vereniging nam de naam van de gymnastiekvereniging over en vanaf die tijd ging VVW dus verder als VKW. De voetbalvereniging was dus toen eigenlijk een afdeling

van de nieuwe grotere vereniging, maar in de volksmond sprak men gewoon van de voetbalvereniging Vlugheid en Kracht Westerbork. De afdeling Atletiek binnen VKW zorgde nog voor veel bekendheid. Met name de vrouwelijke atleten deden van zich spreken. Eén van de hoogtepunten was dat Zwaantje ten Berge mee mocht doen aan de Nederlandse atletiekkampioenschappen. Op het onderdeel hoogspringen moest ze echter haar meerdere erkennen in de atlete van de vorige eeuw Fanny Blankers-Koen.

Oorlogsomstandigheden

Naarmate de oorlog vorderde, werden de omstandigheden waaronder gespeeld en vooral gereisd moest worden steeds moeilijker. Fietsbanden waren niet meer te krijgen en auto's waren gevorderd. Bij uitwedstrijden kon gelukkig nog lange tijd gebruik worden gemaakt van de verhuishwagen van Jan de Ruiter, die in die jaren een echte supporter van de voetbalvereniging was.

In 1943 maakte het bestuur formeel bezwaar tegen de competitie-indeling van de junioren. De kinderen moesten eigenlijk spelen tegen Diever en Dwingeloo, maar men vond dat veel te ver, temeer *'daar de reizen meestal moeten plaats hebben op fietsen die met hulpmiddelen in elkaar gezet zijn en omdat het in verband met de bandenschaarschte niet verantwoord is'*.

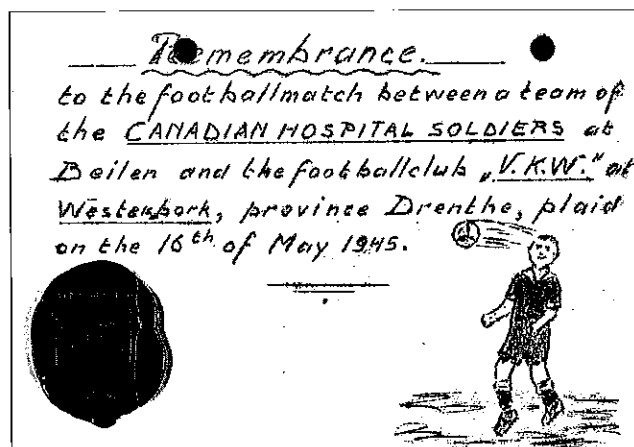
Vanaf 1943 kon ook niet zomaar op het eigen terrein worden gevoetbald. Er moest steeds voor een periode van enkele maanden toestemming worden verleend. Daarbij werd uitdrukkelijk bepaald dat eventueel te stellen voorwaarden stipt moesten worden nagekomen. Omdat veel voedsel op rantsoen was, was zware inspanning voor menig voetballende jongen eigenlijk niet helemaal verantwoord. Dat was bekend bij de Drentse Voetbal Bond, die daarmee rekening hield en een noodcompetitie had voorgeschreven. Er werd bepaald dat er teneinde de krachten zoveel mogelijk te kunnen sparen voortaan wedstrijden van twee keer een half uur in plaats van drie kwartier zouden moeten worden gespeeld. Een heel bijzondere wedstrijd was in dat kader het competitieduel tegen Wijster. De ruststand na het eerste halfuur was 3-3, nadat VKW met 3-0 achter had gestaan. In de pauze spraken de heren elkaar even flink toe, waardoor er aan het eind van het volgende halfuur een verbluffende score van 3-15 voor VKW kon worden genoteerd. Dergelijke opmerkelijke resultaten bleven nog vele jaren later een gewild onderwerp voor het ophalen van herinneringen.

De ontmoetingen in Valthermond leverden altijd pittige wedstrijden op, met een fanatiek publiek dat de thuisclub meestal naar de overwinning wist te schreeuwen. Toen VKW daar tegen de verwachting in een zware wedstrijd winnend wist af te sluiten, riep speler Ab Benthem, die altijd in was voor een geintje: 'Eén hoeraatje voor Valthermond!' Dat viel niet lekker bij het publiek en onder begeleiding van het Valthermondbestuur wisten de VKW-spelers via een omweg over een bruggetje alsnog ongeschonden de kleedkamers te bereiken.

Direct na de bevrijding werd er in Beilen een Canadees militair hospitaal ingericht. Al op 16 mei 1945 wist het VKW-bestuur een vertegenwoordiging van de Canadezen te strikken voor een wedstrijd tegen de Westerborker voetballers. Gerrit Kuipers maakte ter herinnering aan deze eerste wedstrijd na de oorlog een mooie oorkonde, compleet met lakzegel met het VKW-vignet.

Nieuwe start

In de periode vlak na de oorlog ging de vereniging bijna ter ziele. De leden organiseerden weliswaar allerlei activiteiten, van kermisachtige middagen tot toneeluitvoeringen, om de clubkas te spekken, maar door een niet al te goed beheer van de penningen verkeerde de club toch in financiële problemen. Er ontstond gemor onder de leden en de animo om door te gaan was diep gezakt. Het ledenaantal schommelde rond de vijftig en er was weinig perspectief voor een betere toekomst. Voor de ware voetballiefhebbers als Geert Sikkenga en Hennie Nijlunsing was zo'n somber vooruitzicht toch echt te gortig. Ze mobiliseerden een groot aantal leden

De oorkonde die gemaakt werd ter herinnering aan de eerste wedstrijd die na de oorlog door VKW werd gespeeld.

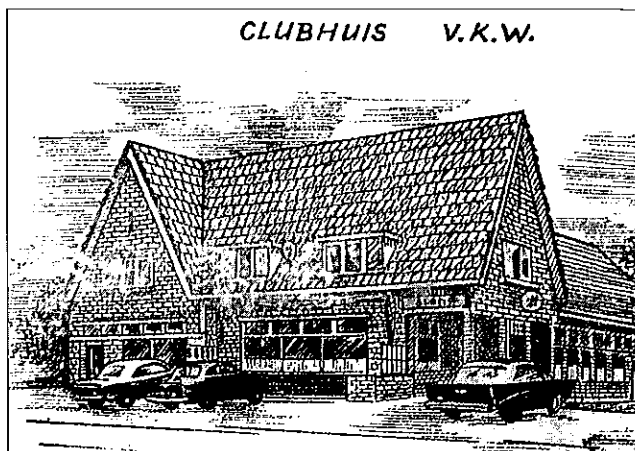
waardoor er een buitengewone ledenvergadering moest worden gehouden. Het zittende bestuur werd naar huis gestuurd en er kwam een nieuw bestuur, weer onder leiding van huisarts Mulder. De leden vonden hem kennelijk toch boven de partijen staan en verkozen hem unaniem weer tot voorzitter.

In 1947 werd afscheid genomen van het vertrouwde voetbalveldje achter hotel Meursinge. Het terrein had nooit de kwaliteit van een echt voetbalveld gekregen, er was geen eigen omkleedgelegenheid, Meursinge kon wat meer ruimte wel gebruiken en het spelen tussen de bebouwing verstoorde toch wel de zondagsrust van de omwonenden. Toen zich een andere mogelijkheid voordeed in de vorm van een open terrein in het bos van Slomp (de locatie van het huidige zwembad), nam men die met beide handen aan. Enige tijd later werd een vlakbij gelegen nieuw veld in gebruik genomen (huidige kampeerterrein) met een eigen verkleed- en wasgelegenheid. Er verscheen een heus eigen toegangshek aan de Beilerstraat met een apart hokje voor de kaartverkoop. Het cafégedeelte van hotel Slomp werd sindsdien de ontmoetingsplek voor de voetballers en supporters van VKW.

Voetballende vrienden

Op het veld werden soms moeilijke momenten beleefd. In 1938 dreigde het eerste elftal de positie in de derde klasse te gaan verliezen. Al lange tijd bungelde het team op de laatste plaats en degradatie leek onafwendbaar. De voor het elftal zo belangrijke spits Hennie Nijlunsing kon al wekenlang niet meedoen, omdat hij door een spierblessure rust moest houden. Omdat de huisarts tevens de voorzitter van de vereniging was, viel er niet te 'sjoemelen'. Toen het er tegen het einde van de competitie echt somber begon uit te zien, deed de trainer een dringend beroep op Hennie om ondanks zijn blessure zijn maten te komen helpen. Hennie liet zich overhalen, speelde weer een aantal wedstrijden mee en de opnieuw enthousiaste vriendenclub wist degradatie te voorkomen.

Als aanvoerder was Hennie ook verantwoordelijk voor de tactiek tijdens de wedstrijd. Een echte trainer, die richtlijnen uitvaardigde of wijzigde, was er toen nog niet. Toen VKW in de rust tijdens een wedstrijd in Hijken eens tegen een 5-0 achterstand aankeek, vroegen de voetballers aan Hennie of het niet gewenst was om het elftal om te gooien. De snelle spits adviseerde echter om de opstelling ongewijzigd te laten en de

Na de verandering van sportterrein en clubcafé werd deze tekening gemaakt en onder de leden verspreid.

tactiek te wijzigen. Hij sprak met Harm Timmer af dat men de ploeg van Hijken rustig op de VKW-helft zou laten komen en dat Harm bij balbezit dan ineens vanaf het middenveld een lange trap zou geven waardoor de bal achter de Hijker-backs zou belanden. Zodra Hennie zag dat Harm de bal kreeg, zette hij het al op een rennen en verscheen stevast alleen voor de keeper. VKW won de wedstrijd met 5-8 en daarna werden vijf wedstrijden op rij gewonnen voordat Hennie opnieuw vanwege zijn blessure moest afhaken. Het verblijf in de derde klasse was toen echter al veilig gesteld.

Tot de vaste groep, die altijd de wedstrijden bezocht, behoorde ook Roelof Diemer, die stevast als grens-

De ingang van het nieuwe sportterrein aan de Beilerstraat. De grond was van de familie Slomp en met de verhuizing naar dit terrein werd ook hotel Slomp ingelijfd als clubcafé van VKW. Op het kassaloket bij de ingang van het sportterrein werd dat nog eens duidelijk kenbaar gemaakt.

Een spelmoment op het nieuwe terrein aan de Beilerstraat met op de achtergrond het bosgebied.

rechter fungeerde. Hij had de zakken altijd vol met kauwgom en deelde daarvan graag uit. Normaliter was hij nooit partijdig, maar toen hij een keer ruzie kreeg met scheidsrechter Hoogenbirk uit Assen, sloegen bij hem de stoppen door. Nadat de scheidsrechter voor de zoveelste keer zijn signaal in de wind had geslagen, stormde hij het veld op en sloeg de leidsman met de grensrechtersvlag tegen het hoofd. Het gevolg was dat Roelof Diemer levenslang geschorst werd als grensrechter.

De voetballers uit die tijd vormden een hechte vriendenclub en hun inzet werd ook erg gewaardeerd bij het Westerborker publiek en bij het bestuur. Toen Jan Kuik in 1946 trouwde kreeg hij een trouwboekje, dat namens het bestuur werd uitgereikt door de junioren Alie Boog (van de gymnastiekafdeling) en Luuk Hagens. Hennie Nijlunsing werd bij zijn huwelijk verrast door een indrukwekkende oorkonde die het bestuur speciaal voor hem had laten maken. Zowel het trouwboekje als de oorkonde werden vervaardigd door VKW-er Gerrit Kuipers, die als gemeenteambtenaar goed overweg kon met pen en papier. Zowel Kuik als Nijlunsing betraden met hun bruiden het gemeentehuis langs een erehaag

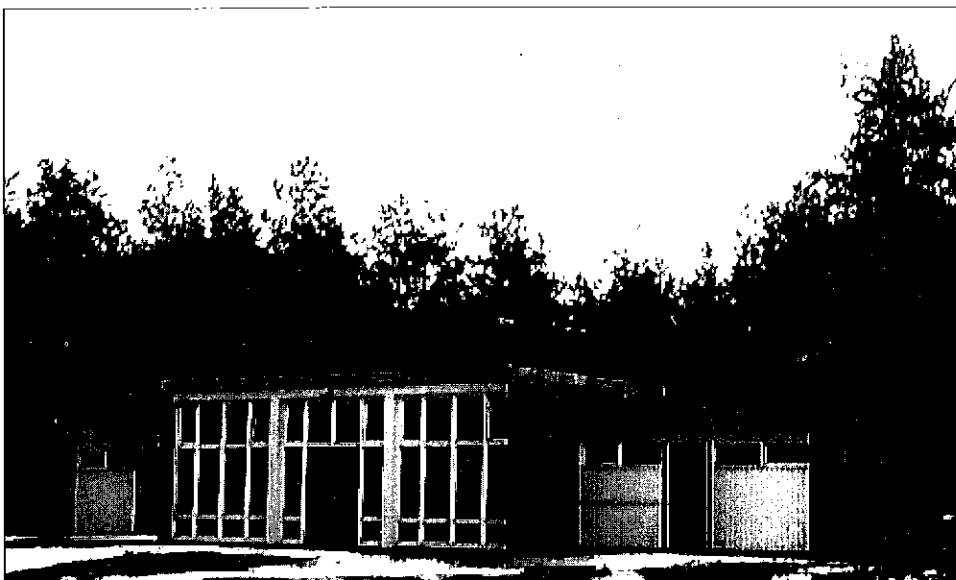
van aspirant-leden van VKW. Zo'n gebaar was alleen weggelegd voor leden met bijzondere verdiensten.

Bijnamen

Zoals het in die tijd zeer gebruikelijk was, kregen bekende mensen bijnamen. Dat gold ook voor de voetballers uit die tijd. De keeper werd vanwege zijn opvallende lengte logischerwijs Lange Jelle genoemd.

V.K.W. "te Westerbork"		
wenscht veel geluk aan:		
Jan Kuik	en	Jo Abbing
ter gelegenheid van de vol		trekking van hun huwelijk
		op 15 Mei 1946.
		Het Bestuur.

De vriendenclub had ook veel aandacht voor elkaar buiten het voetballen om. Bij zijn huwelijk ontving Jan Kuik van zijn VKW-makkers een met zorg gemaakt 'trouwboekje'.

De kantine en de kleed- en wasgelegenheden van het sportterrein aan de Beilerstraat.

Bij de voetbalclub Veendam had men een spits Knigge, die tot ver in de regio bekend stond om zijn keiharde trappen. Omdat Henderikus Nijlunsing Wzn ook zo verschrikkelijk hard kon trappen, kreeg hij de bijnaam *Knigge*. Bij het Nederlands Elftal had Karel Lotsy inmiddels een soort mentale training ingevoerd. Jan Kuik probeerde ook altijd zijn teamgenoten op te peppen en werd daardoor door zijn makkers *Karel Lotsy* genoemd. Harm Timmer had de bijnaam *Kikkerneus*, en dat had logischerwijs iets met zijn uiterlijk voorkomen te maken. *Harm Hoi* heette eigenlijk Harm Boer, maar hij verdiende zijn tweede naam omdat hij na ieder doelpunt steevast 'Hoi!' riep. Vaste clubgrensrechter Willem Nijlunsing stond bekend als *De Keuveelaar*, omdat hij tijdens het vlaggen langs de lijn vrijwel constant met iedereen aan het praten was. Roelof Brunsting uit Zwiggelte dankte zijn bijnaam *Tarzan* aan het prima keeperswerk dat hij liet zien. Willem Dolfing ging als *Doppie* door het leven, terwijl de Zweeler keeper Ab Zwols logischerwijs *Ab Tabak* werd genoemd omdat hij altijd, ook tijdens het voetbal-

spel, pruimend op een pluk tabak kon worden aange troffen. Roelof Kinds, die later postbode werd, kreeg van het publiek de bijnaam *Gummie Kikker*, omdat hij zo lenig was en de hoogste sprongen kon maken.

Jubileum

In 1954 werd het vijftienvijftig jarig bestaan gevierd. Het bestuur van de Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond in Den Haag deed nog even moeilijk vanwege de fusie en de naamswijziging in 1947. De Westerborker voetballers bleven het jaar 1929 echter gewoon als oprichtingsjaar van hun vereniging beschouwen. Het jubileum werd groots gevierd, onder andere met diverse optredens van 'Mans uut Twente'. Het eerste elftal eindigde in dat seizoen in de derde klasse op de derde plaats. Het tweede elftal, dat kort daarvoor nog gepromoveerd was, werd achtste en het derde werd in zijn klasse vierde. Het ledenaantal was weer wat teruggelopen. De secretaris memoreerde tijdens de jubileumfestiviteiten dat het weliswaar geen best seizoen was geweest, maar dan toch wel een heel goed seizoen.

Bronnen:

- Notulen en verslagen VVW-VKW 1929-1954
- Hans Staal, *Weterborker Courant*, 11 augustus 1989
- Interview met Hennie Nijlunsing (85), Jan Kuik (84), Jans Warmolts (88), Ab Benthem (83) en Jans Wiechers (77).

Zoals bij iedere andere organisatie of vereniging was er ook bij VKW sprake van opgaande en neergaande bewegingen. Na topjaren was er weer verval. Besturen wisselden elkaar af en het eerste elftal ging heen en weer tussen de derde en de vierde klasse. Het voetballen op het minder geschikte terrein aan de Beilerstraat ging steeds moeilijker en men keek uit naar andere oplossingen. De verhuizing van het speelveld naar het sportterrein aan de Perkenslag was een uiterst belangrijke verbetering. Met man en macht werd de nieuwe accommodatie door vrijwilligers in stand gehouden en uitgebreid. In 1983 werd het eerste elftal kampioen van de derde klasse. Het team bleek een aanwinst voor de tweede klasse.

Ups en downs

De periode 1954 - 1989

Moeizaam knokken

Na vijftientwintig jaar enthousiast gevoetbald te hebben, was het ledenaantal teruggelopen tot 55 senioren en 54 junioren. Er waren problemen in het bestuur en het kwam soms voor dat een nieuw bestuurslid al na een maand opzegde, omdat er in die korte tijd weer nieuwe moeilijkheden waren ontstaan. De ontwikkelingen gingen niet voorbij aan de oudere leden. Terwijl de junioren enthousiast de trainingen bezochten, haakten steeds meer senioren af.

Ook in het veld was het soms moeizaam knokken voor lijfsbehoud. Al enkele voetbalgeneraties speelde het eerste elftal in de derde klasse en het zag er niet naar uit dat promotie naar een hogere klasse mogelijk was.

Het bestuur had soms de handen vol aan protesten en beroepszaken. Een opmerkelijke zaak was de afloop van de wedstrijd LEO 2 tegen VKW 3 in 1956. Tegen het einde van de wedstrijd kende de scheidsrechter aan de thuisclub een vrije schop toe op de rand van het strafschopgebied. Hij was genoodzaakt om deze vrije trap drie

Ups en downs

De meeste aandacht ging uit naar het eerste team, maar VKW omvatte nog veel meer elftallen. Hier poseert het team van VKW 4 in 1959. Vooraan vanaf links: Jan Arends, Luc Cazemir, Jans Trenning en Willem Tijmes. Staand: Wiebe Menger, Jantinus Heling, Henk Oldenbeuving, Hans Stevens, Jan Santing, Luc Reinds en Jan Wessels.

keer over te laten nemen, omdat de LEO-speler de voorschriften niet goed in acht nam. De vierde keer ging de bal in het doel. De scheidsrechter floot direct af en LEO won de wedstrijd met 3-2. Het bestuur ging in beroep bij de KNVB, omdat men vond dat de wedstrijd te lang had geduurd. De scheidsrechter verweerde zich door te stellen dat de vertraging volgens hem vooral aan de zich niet goed opstellende VKW-ers was te danken en dat die dus door hen min of meer was uitgelokt. De protestcommissie oordeelde dat de scheidsrechter had toegegeven dat de wedstrijd iets te lang had geduurd, dat hij geen officiële verlenging had aangekondigd (hetgeen toen kennelijk moest) en dat het doelpunt dus buiten de reglementaire speeltijd was gevallen. De uitslag werd alsnog teruggedraaid naar 2-2 en zo sprokkelde VKW weer een puntje bij het totaal.

Een jaar later liepen de frustraties weer hoog op. Speler Albert Bos werd tot twee keer toe een pootje gehaakt in het strafschoopgebied van de voetbalclub uit Eext, zonder dat er door de scheidsrechter actie werd ondernomen. Bos was niet op zijn mondje gevallen en liet overduidelijk blijken dat hij de betreffende verdediger tijdens de wedstrijd nog wel eens zou tegenkomen. De scheidsrechter hoorde de ferme taal en verzocht Bos zijn woorden terug te nemen(!). Toen deze dat weigerde, werd hij uit het veld gezonden. De secretaris schreef weer een lijvige brief naar de KNVB. Hij legde uit dat Bos het natuurlijk nooit had mogen doen en dat

de jongen door zijn vader inmiddels behoorlijk onder handen was genomen. Vervolgens werd echter een boekje open gedaan over de scheidsrechter. Deze had volgens VKW tijdens de hele wedstrijd geen enkele maal gereageerd op het vlaggen van de VKW-grensrechter en hij had aan Eext volstrekt ten onrechte een penalty toegekend. De brief werd besloten met een pleidooi voor de uit het veld gestuurde speler:

'Ik kan u nog wel mededelen dat speler Bos altijd en zeer sportieve speler is en wij dan ook nooit of te nimmer met hem moeilijkheden hebben gehad, reden waarom ik U zou willen verzoeken om in dit geval de uiterste clementie te betrachten.' Tja, secretaris Koers had het er maar druk mee.

Uit het dal

Een paar jaar later zag de toekomst er weer iets rooskleuriger uit. Er was een nieuw bestuur gekomen dat de zaken slagvaardig aanpakte. Dokter Mulder was gestopt met zijn voorzittersfunctie na die gedurende een lange reeks van jaren te hebben bekleed. Na zo lang een geneesheer aan de leiding te hebben gehad, lag het erg voor de hand om weer een huisarts als opvolger te vragen. Dokter Bosma had vervolgens vijf jaar lang de touwtjes bij het bestuur in handen. Hij werd gesteund door secretaris Ab Benthem, penningmeester Henk van Wijk, vice-voorzitter Johannes Radix, materiaalbeheerder Jans Beek en de leden Geert Sikkenga en Roelof Derks.

Vlaggen in top! Feest in Westerbork bij de ingebruikneming van het nieuwe sportcomplex aan de Perkenslag.

Een grote eer voor VKW: koningin Juliana komt zelf een kijkje nemen bij de nieuwe sportvelden en het clubgebouw. Ze wordt geflankeerd door de Commissaris van de Koningin in Drenthe, mr. K.H. Gaarlandt (links) en burgemeester L.T. Lieve.

Voetbalveld Beilerstraat

Het voetbalveld aan de Beilerstraat had eigenlijk zijn beste jaren gehad. De kwaliteit ging er niet op vooruit, omdat er ook allerlei andere activiteiten werden ontwikkeld. Zo werden er na afloop van elk seizoen zogenaamde 'crazy races' gehouden. Bij zo'n autocross, die door het heffen van een fikse entree wel veel geld opbracht, werd het hele veld kapot gereden. Ondanks dat werd het terrein gelukkig steeds weer voor een jaar goedgekeurd, tot opluchting van het bestuur. Om het erbij gelegen sompige trainingsveld nog enigszins bespeelbaar te houden, werd er een drainage-systeem aangelegd. Ongeveer twintig vrijwilligers klaarden de zware klus onder de inspirerende leiding van Jan Boer. Het verblijf langs de lijn werd voor de toeschouwers prettiger gemaakt door een geluidsinstallatie, die in samenwerking met de Stichting Zomeractiviteiten werd aangebracht.

Even in de vierde klasse

De jaren zestig stonden in het teken van degradatie en promotie, alsmede in het streven om te komen tot een beter sportveld. Het ledenaantal groeide weer een beetje, mede omdat in Elp de lokale voetbalvereniging Elper Boys werd opgeheven.

Voetbaltechnisch sprong het jeugdelftal A1 er uit. De Westerborker jongens werden ongeslagen kampioen in hun afdeling en via promotiewedstrijden stroomden ze door naar de hoofdklasse. Het was voor bestuur en leden een enorme stimulans na de voorgaande magere

jaren. Bij een toernooi in Assen werd dit jeugdelftal zelfs uitgeroepen tot de meest sportieve ploeg van het toernooi.

In 1965 degradeerde het eerste elftal naar de vierde klasse. Dat was een forse domper op het Westerborker voetballeven, omdat alle toen spelende voetballers hun club alleen maar als deelnemer in de derde klasse hadden meegemaakt. Het duurde drie jaar, maar toen was het elftal weer terug in de vertrouwde derde klasse. Het bestuur bestond aan het eind van de zestiger jaren uit voorzitter Geert Dolfing, die de hamer had overgenomen van dokter Bosma, secretaris Jan Boer, penningmeester Stoffer Hoiting, wedstrijdsecretaris Henk Derks, materiaalbeheerder Marten Löhr en lid Wim Nijlunsing.

Het nieuwe sportcomplex

Vanaf 1964 werd het gemeentebestuur geleid door burgemeester L.T. Lieve, die de stuwende kracht werd achter de ontwikkeling van Orvelte tot museumdorp. Lieve was tevens de motor achter de plannen om in Westerbork te komen tot volwaardige sportvoorzieningen, niet alleen voor VKW, maar ook voor de andere sportverenigingen. De klachten van de grootste sportclub van het dorp over de matige kwaliteit van het terrein aan de Beilerstraat waren hem bekend en hij ging met zijn ambtenaren en gesteund door de lokale politiek aan de slag om aan de Perkenslag een nieuw sportterrein te laten verschijnen.

In augustus 1969, precies veertig jaar na de oprichting

Zelfwerkzaamheid was het motto op allerlei fronten. Ook het clubblad werd door leden in elkaar gezet. Omdat het goedkoper was om dat in combinatie met anderen te doen, was er een samenwerkingsverband aangegaan met de handbalvereniging. Teneinde een flinke financiële onderbouwing te geven aan deze gezamenlijke onderneming, werd er een voetbalwedstrijd georganiseerd tussen de dames van de handbalvereniging en de heren van VKW. Menigeen herinnert zich nog de enorme hilariteit die er tijdens deze wedstrijd ontstond, toen de edele delen van secretaris Jan Boer zichtbaar werden, zonder dat hij dat zelf in de gaten had.

Vanaf 1956 werd het clubblad gemaakt bij Herman Koers aan het Van Weezelplein. Bij hem thuis werd vooral de redactie gevoerd, terwijl het vouwen en nieten later gebeurde bij Jan Kiers aan de Eikenlaan. Bij deze sportieveling werden ook de clubbladen in elkaar gezet van de volleybalvereniging Quinto, de judovereniging Kubi Nage en de tafeltennisvereniging TTV Westerbork. Het ledenaantal ging weer sterk vooruit, hetgeen mede werd veroorzaakt door de opheffing van Witteveen Boys. Maar liefst 25 jongens uit Witteveen maakten tegelijk de overstap naar VKW en dat was een belangrijke groei van het aantal leden. Men vocht weer voor een betere toekomst en de inzet leidde soms tot bijzondere resultaten. In een nederlaagserie bij GOMOS in Norg voetbalde het eerste elftal tien nieuwe shirts en een voetbaltrui bij elkaar en dat feit was toen zo

belangrijk dat het in de annalen werd vermeld. Opmerkelijk was ook een oefenwedstrijd tegen een Engels team van de RAF uit West-Duitsland. De ontmoeting haalde de kranten en de recette werd door de penningmeester dankbaar in ontvangst genomen.

Het bestuur besloot om architect Rieks Nijlunsing eens in het zonnetje te zetten. Tijdens de jaarvergadering kreeg hij te horen dat men had besloten om hem het erelidmaatschap van de vereniging toe te kennen, mede omdat hij destijds had meegeholpen om de club in 1929 op te richten. Rieks nam de loftuitingen trots in ontvangst. Hij was jaren daarvoor door een vorig bestuur al tot erelid benoemd. Hij was echter blij verrast en hield wijselijk zijn mond, omdat hij het veel te leuk vond om weer eens in het middelpunt te staan. Later kon hij er met veel genoeg over vertellen dat hij dubbel erelid van VKW was.

Bij het dertig jarig bestaan kon men trots vermelden dat er in dat jaar slechts één speler was geschorst. Kennelijk was dat wel eens anders geweest.

Het jubileum werd conform de gewoonte van die tijd gevierd met een grote revue. Onder leiding van hotelhouder Jan Slomp werd vijf avonden achtereenvolgend door een groot aantal amateurs het spektakel 'Laat-ie fijn zijn' op het toneel van hotel Slomp opgevoerd. Heel Westerbork genoot mee met de eigen voetbalvereniging. Luuk Hagens ontwierp een clubvlag, die op 5 mei 1960 in gebruik werd genomen.

Teamoverleg tussen de spelers van VKW 3 tijdens de pauze van een wedstrijd in de jaren zestig. Vanaf links: Jan Arends (op de rug gezien), Henk Geuzinge, Jan Dolfing (met hand aan kous), Henk Rabbers, Luc Reinds, Derk Sikkenga (staand), Jan Dolfing, Hendrik Kooke en Willem Tijmes (zittend op bal). Rechtsboven op de achtergrond de tegenpartij.

van de voetbalvereniging, konden de nieuwe sportvelden opgeleverd worden. Het hoofdveld, drie bijvelden, een oefenveld en de kleedgelegenheid werden voor een bedrag van f 1.250,-- per jaar in bruikleen gegeven aan het bestuur van VKW. Er werd een contract opgesteld waarin alle voorwaarden rond het gebruik van terreinen en gebouwen waren vastgesteld. Korte tijd na de opening mocht burgemeester Lieve koningin Juliana bij een bezoek aan de gemeente Westerbork rondleiden over het prachtige sportcomplex.

Het was voor velen weer even wennen op de nieuwe terreinen en in de nieuwe gebouwen. Toen leider Wim Nijlunsing uit de kantine kwam om naar de wedstrijd te gaan kijken, draaide hij gewoontegetrouw de deuren van de kleedkamers op slot. Hij had niet in de gaten dat de tegenstander nog in de kleedkamer zat. Zo kon het gebeuren dat VKW al een poosje klaar stond op het veld, terwijl de tegenstander spoorloos verdwenen was.

De douchekoppen in de wasruimtes waren wat aan de kleine kant en raakten gauw verstopt door kalkafzetting. Scheidsrechter Tieme Zwiers was daarmee op de hoogte en om ergernis te voorkomen nam hij zijn eigen douchekop mee naar het sportpark. Hij kwam er op een pijnlijke manier achter dat hij het probleem daarmee verplaatste naar zijn vrouw Andrina. Toen deze eens wilde douchen, werd ze met een wel heel vreemde waterstraal geconfronteerd.

Het vrijwilligerskorps kwam weer eens flink in touw. Er werden lichtmasten rond het trainingsveld geplaatst met wel tien verstralers per mast. De voor de elektriciteitsvoorziening benodigde kabels werden opgegraven uit de grond van het terrein aan de Beilerstraat.

Het kostte veel tijd en energie, maar deze vorm van recycling bespaarde weer heel wat geld uit.

Zoals in die tijd gebruikelijk werd er ook in het seizoen 1969-1970 een bazaar in en om café Boer georganiseerd. Natuurlijk ontbrak hier de schiettent niet, want die bracht altijd veel geld op. Na afloop gingen de vele medewerkers dan ook tevreden naar huis. De volgende morgen bleek tijdens het opruimen hoe gevaarlijk het schieten was geweest. De goede schutters hadden zo vaak in het hart van de kaart geschoten, dat de plaat lood, die de kogeltjes moest tegenhouden, volledig was doorzeefd. Hetzelfde was gebeurd met het houten schot en een daarachter gesitueerd raam. Het laatste uur van de bazaar had men dus over de Hoofdstraat heen geschoten in de muur van de aan de overkant gelegen woning. Omdat de zaal waarin de bazaar werd gehouden een halve meter hoger lag dan de rest, waren er gelukkig geen ongelukken gebeurd. Men had dus over de hoofden van voetgangers en fietsers heen geschoten. De schrik bij de medewerkers was groot. Toen kastelein Bekhof het nodig vond om iedereen maar een stevige borrel aan te bieden, maakte de schrik snel plaats voor een uitbundig gelach. (Schadeclaims worden nu niet meer gehonoreerd).

De jaren zeventig

VKW ging de jaren zeventig in met 261 leden. Voetbaltechnisch ging het allemaal wat minder en kampioenschappen zouden er in deze jaren niet komen. Bij de A-junioren ging het er af en toe nogal stevig aan toe. Als ze door de scheidsrechter in het gareel werden geroepen, maakten ze er steevast een gewoonte van om diens beslissingen aan te vechten, hetgeen dan meestal ave-

Het eerste elftal van VKW in 1970. Vooraan vanaf links: Jan Bos, Roelof Eggink, Eduard Manders, Jans Zeewuster, Ginus Bos en Jan Boers. Staand: trainer Lammert Klouwen, Roelof Hoekman, Harm Sikkenga, Ko Greveling, Jan Benthem, Bertus Wassen, Marinus Bakker en Luuk Hagens.

Een spelmoment uit de wedstrijd Beilen-VKW in 1970. Tussen een groot aantal Beiler spelers haalt Ginus Bos (links met nr 6) uit voor een schot op doel. Eduard Manders (in het midden) en Luuk Hagens (achter de keeper) kijken toe.

rechtse gevolgen had. Het bestuur bedacht iets om dit onnadenkend handelen van de junioren aan banden te leggen. De bestuursleden gingen aan de zijlijn staan met een fluitje in de hand. Zodra een speler van VKW weer eens tegen de scheidsrechter begon te mekkeren, bliezen ze allemaal op hun fluitje. Het signaal bracht de opgefokte speler dan weer terug in de werkelijkheid. Hoogtepunten in die periode waren een pupillenweekend in Drouwen en de gebruikelijke nieuwjaarsloop, waar de spelers zich voor het eerst behalve aan snert, roggebrood en spek ook te goed konden doen aan een glas wijn.

Een oranje VW-busje, dat gebruikt kon worden om jeugdspelers te vervoeren werd via sponsoring uitgeleend door Eggens (auto's). De beste verkoop was de overgang van twee spelers naar het betaalde voetbal. Arend Bekhof ging naar Sportclub Cambuur en Bertus Boers naar FC Groningen. Door de gebruikelijke vergoeding voor de genoten opleiding kon de clubkas goed gespekt worden.

Het verblijf in de derde klasse duurde maar zes jaar. Aan het eind van het seizoen 1972-1973 degradeerde VKW naar de vierde klasse. Het daarop volgende jaar leverde een dieptepunt op in de geschiedenis van de Westerborker voetbalclub. Na een jaar ploeteren moest het eerste elftal van VKW zijn voetbalheil opnieuw een klasse lager zoeken. Nu speelde het team in de

eerste klasse van de Drentse Voetbalbond. De pas kort daarvoor aangetreden voorzitter Marten Löhr droeg het stokje over aan Arend Jan Brunsting. Ab Benthem was materiaalbeheerder geworden en de overige bestuursleden Boer, Hoijting en Derks bleven op hun post. Op 1 december 1974 droeg de gemeente Westerbork het beheer van de kantine voor de pachtsom van één gulden per jaar over aan VKW. Jaap Keizer werd het bestuurslid dat verantwoordelijkheid droeg voor het wel en wee van de kantine. Het eerste team bleef in de eerste klasse DVB, terwijl ook diverse andere elftallen in de impasse deelden. VKW 2, 3, 4 en 6 degradeerden. De stemming was gelaten. Gelukkig ging het met de jeugd een stuk beter. Jans Lunsing en Ivo Holwerda werden verkoren om mee te spelen met het Drentse jeugdelftal. Ze slaagden erin om met hun makkers kampioen van Nederland te worden. VKW C1 had zich weten te plaatsen voor de Drentse zaalkampioenschappen. Het vrijwilligerslegioen had ondertussen weer flink van zich doen spreken: er kwam een zogenaamde halve afrastering rond het B-terrein, de kleedkamers en de douches kregen een flinke opknapbeurt en de lichtinstallatie werd vernieuwd. Na goedkeuring van verbouwingsplannen werden twee extra kleedkamers gebouwd en kreeg het bestuur ook een eigen vergaderkamer. Café Boer was inmiddels het clubcafé van VKW geworden.

Crescendo

Het seizoen 1975-1976 werd gekenmerkt door de start van een zelfstandig opererend jeugdbestuur, bestaande uit Jan Benthem, Jaap Abbing, Henk Snoeijs, Jan Kristoffers en Willem Meijering. Het eerste elftal deed het weer goed en keerde onder de stimulerende leiding van trainer Cor Schulte weer terug naar de vierde klasse van de KNVB. Bij de junioren werd VKW A1 kampioen en promoveerde naar de hoofdklasse. Het team stoomde het volgend jaar onder leiding van trainer Wim Ties direct door naar de noordelijke selectieklasse, het hoogste op het voetbalgebied voor de jeugd. VKW B1 werd kampioen, evenals A2. De jeugd deed het dus bijzonder goed.

Het voetbalseizoen 1977-1978 leverde weer een nieuw hoogtepunt op voor VKW: voor het eerst begon de club met maar liefst vijf trainers: Cor Schulte (eerste team), Tjibbe Faber (zaterdagteam en overige zondagteams),

Ook in de jaren zestig en zeventig was het zwoegen en vechten op het veld, met veel ups en downs. Na afloop van de wedstrijd was er dan de ontlasting, vooral als er een overwinning kon worden behaald.

Arie Holkers (A-teams), Ab Benthem (jeugd) en Albert Boer (jeugd). Zij werden uiteraard bijgestaan door veel vrijwilligers. In het seizoen 1979-1980 werd VKW 2 ongeslagen kampioen en promoveerde naar de reserve derde klasse van de KNVB.

De zeventiger jaren werden afgesloten met het kampioenschap in de vierde klasse. Favoriet Beilen werd thuis voor 900 enthousiaste toeschouwers met 2-1 verslagen. Op de laatste wedstrijddag werd VKW onder trainer Wim Ties kampioen door van naaste concurrent Uffelte te winnen. Bij de afsluiting van het seizoen 1979-1980 was het ledental gegroeid naar 350. De jaren zeventig waren gekenmerkt door veel wisselingen in het voorzitterschap. Na Geert Dolfing, Marten Löhr en Arend Jan Brunsting namen vervolgens Peter Zohland, Jans Vrieling en Wout van Breen de voorzittershamer ter hand.

Naar de tweede klasse

Het eerste team was weer teruggekeerd in de vertrouwde derde klasse. Even leek het erop dat VKW 1 direct zou doorstomen naar de tweede klasse. De ploeg begon de competitie met twee klinkende overwinningen op CEC (5-1) en Raptim (1-3). Het werd een spannend slot van de competitie en VKW werd tweede, op slechts een punt achterstand op winnaar Annen. De uitwedstrijd tegen Annen moest een kwartier voor tijd gestaakt worden wegens sneeuwval. Het ging weer goed met VKW, maar het seizoen werd overschaduwd doordat op 3 november 1980 het clubcafé 'De Dorps-herberg' (Café Boer) tot de grond toe afbrandde. Het was een dieptepunt voor VKW, mede omdat ook de prijzenkast met alle in de afgelopen jaren gewonnen trofeeën verloren was gegaan.

Men begon het volgende seizoen weer vol goede moed, met opnieuw Lammert Klouwen als trainer. Na een goed begin lukte het na de winterstop echter niet meer. Een nieuw fenomeen in de VKW-gemeenschap was de eigen verzorger-masseur. Frits Tempelmann was de eerste die de spieren van de voetballers onder handen nam. Men probeerde ook een vrouwenteam op te richten en in stand te houden, maar het damesvoetbal kwam in Westerbork niet echt van de grond. Hotel Slomp werd weer het clubcafé van de Westerborker voetballers.

Het bestuur van de jeugdafdeling organiseerde voor het eerst het 'Herman Jager-jeugdtoernooi', een weekend vol wedstrijden met een groot aantal clubs. Er kwam een nieuw reglement voor de jeugd en ook op de velden

Het veteranenelftal dat in 1980 kampioen werd. Vooraan vanaf links: Jan de Leeuw, Klaas Kinds, Roelof Eggink, Luuk Hagens, Wietse Jonkers, Tinus Sikkenga, Henk Poppinga en Jans Zeewuster. Staand: Job Hoiting, Albert de Boer, Johannes Wielink, Willem Zinger, Oscar Voulon, Jan Oosterloo, R Emmelt Biemold, Willem Meijering, Henk Pieterse en Tieme Zwiers.

kwamen allerlei vernieuwingen zoals reclameborden en stenen dug-outs.

In het seizoen 1982-1983 was al snel duidelijk dat het erom ging spannen. Vanaf het begin waren Zwarte-meerse Boys en VKW gewikkeld in een nek-aan-nek race om de eerste plaats. Beide ploegen zouden de competitie ongeslagen doorlopen. De onderlinge duels werden allebei met een gelijk spel beëindigd. De wedstrijd VKW-Titan werd zeven minuten voor tijd gestaakt, omdat een met rood bestrafte speler het veld niet wilde verlaten. Omdat de stand toen 1-1 was, had VKW er natuurlijk alle baat bij om in de nog te spelen zeven minuten nog te scoren. Het duurde lang voordat dit laatste stukje van de wedstrijd ingehaald kon worden. Toen het eindelijk zover was, maakte Titan direct een doelpunt, tot groot genoegen van een delegatie uit Zwartemeer die de Titan-spelers dan ook flink aanmoedigden. Vlak voor tijd caramboleerde een vrije trap van Jan Benthem alsnog in het doel, zodat de schade beperkt bleef en VKW de ongeslagen status kon blijven koesteren. Op 8 mei 1983 werden de blauw-witten kampioen door een 0-1 winst in en op Schoonebeek. Jacob Schuiling knalde vanaf ongeveer 25 meter de bal vlak voor tijd in de kruising. Hij zorgde voor een uitzinnige vreugde met de talloze meegereisde suppor-

ters. Voor het eerst in de geschiedenis zou VKW gaan voetballen in de tweede klasse van de KNVB.

Als afsluiting van het seizoen kwam eredivisionist Sparta naar Westerbork. In een spannende wedstrijd met veel publiek moest VKW met slechts 2-3 de meerdere erkennen in de professionals uit Rotterdam. Men ging een nieuwe periode in met 373 leden, waarvan 183 senioren en 190 junioren.

Heen en weer

Aanvankelijk leek VKW onder trainer Lammert Klouwen een aanwinst voor de tweede klasse. Zo werd er in het eerste jaar twee keer gewonnen van de latere kampioen Hoogezand. Een jaar later lagen de kaarten al heel anders. Onder leiding van de nieuwe trainer Wil de Raden begon VKW dramatisch aan het seizoen 1984-1985. De coach moest met een hernia afhaken, waarna hij werd vervangen door Wim Ties, die het elftal al eerder had begeleid. Er volgde een indrukwekkende inhaalrace, waardoor VKW alsnog in de middenmoot wist te eindigen.

Het daaropvolgende voetbalseizoen beloofde weinig goeds op te zullen leveren. De goede krachten Jan Sikkenga en Jacob Schuiling vertrokken naar de BVO Emmen, terwijl goaltjesdief Albert Frans de Kat zijn

voetbalgeluk in Heerenveen ging zoeken. Na tien wedstrijden stond VKW hopeloos onderaan de ranglijst. Onder een gemotiveerde Roel Klaassens herstelden de Börkers zich in de uitwedstrijd tegen Rolder Boys. Ze wisten de moeilijke wedstrijd met 1-0 te winnen, kregen weer hoop en bleven vervolgens acht wedstrijden ongeslagen. Ook dat jaar eindigde het eerste team weer in de middenmoot.

Een jaar later ontsprong VKW met veel moeite de onafwendbaar lijkende degradatie. Schuiling en Sikkenga waren weer op hun oude nest teruggekeerd, maar doelman Henk Schokker stond nu bij Emmen onder de lat. Jan Barelds was de nieuwe trainer, maar halverwege het seizoen werd hij vervangen door Anne Stoffers.

Medio 1987 kwam Albert Frans de Kat weer terug, terwijl het eerste elftal verder werd versterkt door Geert Oosterloo uit Wijster. Samen met Jan Sikkenga bereikte deze productieve voorhoede haar hoogtepunt in de thuiswedstrijd tegen KSC. Na een 2-0 ruststand

werd er met maar liefst 10-0 gewonnen. De drie goalgetters scoorden elk drie doelpunten. In de jaren erna speelde VKW 1 een onopvallende rol in de tweede klasse. In 1989 werd het seizoen afgesloten met 285 leden, waarvan 115 senioren, 59 junioren, 69 pupillen, 4 ereleden en 38 niet-actieve leden.

Andere gebeurtenissen

Hoewel de meeste aandacht logischerwijs uitgaat naar de resultaten van het eerste team, gebeurde er natuurlijk veel meer binnen de vereniging. In 1980 werd het veteranenelftal kampioen en in 1984 behaalde VKW 2 het kampioenschap in haar afdeling tijdens een beslissingswedstrijd in Sleen tegen WKE 2. Het A 1-team bij de junioren degradeerde na zeven seizoenen uit de selectieklasse. VKW C1 speelde mee om het zaalkampioenschap van Drenthe. Nadat eerst al het eerste zaterdagelftal wegens spelersgebrek uit de competitie moest worden teruggenomen, werd korte tijd later de hele zaterdagafdeling opgeheven. Voor de E- en F-

Het elftal dat in mei 1983 kampioen werd. Door dit kampioenschap ging VKW voor het eerst meedoen in de tweede klasse. Vooraan vanaf links: Jacob Schuiling, Jans Lunsing, Bert Wielink, Henk Schokker, Harrie Veen en Allert de Vries. Staand: leider Henk Snoeijs, Jan Sikkenga, Jan Kristoffers, Wim Blauw, Sjoerd Schokker, Bertus Wassen, Theo Metz, Jan Meppelink, Jan Benthem en trainer Lammert Klouwen. De foto dateert uit september 1983 toen het elftal al uitkwam in de tweede klasse.

Rieks Nijlunsing, één van de mannen van het eerste uur en medeoprichter van de Westerborker voetbalvereniging, in 1989 gefotografeerd voor de tribune van 'zijn' VKW.

pupillen werd een zaalvoetbaltoernooi georganiseerd. Belangrijke publiekstrekkingen waren bij de aanvang van het nieuwe seizoen steeds de wedstrijden tegen gerenommeerde clubs. Voor de clubs van elders waren het interessante oefenwedstrijden, terwijl VKW er door de grote toeloop van publiek natuurlijk ook financieel wel garen bij spon. Zo werden in verschillende seizoenen onder andere Rohda JC (0-6), FC Den Bosch (twee keer, 0-4 en 0-6), Veendam (2-7) en Emmen (0-3) op het veld aan de Perkenlag ontvangen.

Het legioen van de vrijwilligers deed ook in de tweede helft van de jaren tachtig geducht van zich spreken. Zo kreeg de kantine een grote onderhoudsbeurt, waarbij een tegelvloer werd aangelegd. Er werd een nieuwe massageruimte gebouwd en ingericht en er werd een sponsorloop georganiseerd die bijna f 15.000,- opbracht. Met het geld werd vervolgens het materiaal

aangeschaft, waarmee een heuse tribune kon worden gebouwd. Dat gaf weer aanleiding om een goed systeem van kaartverkoop tot stand te brengen. De kleedkamers kregen een opknappbeurt en de eerste computer werd aangesloten, zodat ook de ledenadministratie en de wedstrijdindeling voortaan prettiger kon verlopen. Er kwam een vaste beheerder voor de kantine.

In de zomer van het jaar 1989 werd het 60-jarig jubileum van de vereniging gevierd. In de loop der tijd had men op en rond het veld veel ups en downs meegemaakt. Er werden diverse festiviteiten georganiseerd, waardoor veel Westerborkers konden meegenieten van hun weliswaar oude, maar toch nog zo springlevende vereniging. Ter gelegenheid van het jubileum gaf ere-lid Rieks Nijlunsing een interview voor een krant, waarbij een fraaie foto van de bejaarde oud-voetballer en toen nog steeds fervent supporter werd geplaatst.

In de laatste vijftien jaar vonden vele veranderingen plaats. De accommodatie werd dankzij een enorme subsidie van de gemeente totaal gerenoveerd. De sponsoring kwam van de grond en op allerlei gebied werd meer professioneel gehandeld. Op sportief gebied lukte het aanvankelijk nog niet helemaal. De kentering kwam rond de eeuwwisseling, toen VKW erin slaagde om op rij drie keer kampioen te worden. Het waren bijzondere tijden en er was veel belangstelling voor de Westerborker vereniging en haar luidruchtige supportersgroep. Internationale contacten leidden tot bijzondere ontmoetingen in Westerbork en in het buitenland. Aandacht voor de jeugdopleiding wordt beschouwd als een investering in toekomstige kampioenen.

Kampioenen

De periode 1989 – 2004

Crisis

Nadat het zestigjarig bestaan was gevierd, begon het jubileumseizoen 1989-1990 met een echte bestuurscrisis. Niet iedereen was tevreden met het gevoerde beleid en namens een grote groep leden werden voorafgaand aan de jaarlijkse bestuursverkiezing plotseling vier eigen kandidaten naar voren geschoven. Omdat de zittende bestuursleden meestal gewoon werden herkozen totdat ze zelf aftraden, werd deze actie door het bestuur opgevat als een motie van wantrouwen.

Men kon niet anders vaststellen dan dat er sprake was van uiteenlopende visies en om de zaak niet verder op de spits te drijven, zocht men naar een neutrale bemiddelaar om een oplossing te bewerkstelligen. Met goedvinden van beide partijen werd wethouder Roelof Derks benaderd om een bemiddelingspoging te wagen. Derks, zelf oud-keeper, sportliefhebber en ondanks zijn drukke bestuurlijke bezigheden nog regelmatig bij VKW langs de lijn te vinden, aanvaardde de opdracht. Hij had al gauw een voorstel gereed, dat in de algemene ledenvergadering

Kampioenen I

Aan het begin van de jaren negentig leken donkere wolken zich samen te pakken boven VKW, zowel in als buiten het veld. Maar uiteindelijk klaarde de lucht weer en konden hoogtepunten worden beleefd.

behandeld zou worden. De crisis had enige commotie veroorzaakt en meer dan honderd leden waren naar de vergadering gekomen om met hun stem invloed te kunnen uitoefenen op de besluitvorming. Het voorstel Derks werd echter niet meer in stemming gebracht omdat vier bestuursleden ter vergadering aangaven dat ze hun zetel ter beschikking stelden. Er werd daarop een nieuw bestuur gevormd, dat al gauw aan de slag ging om de gesignaleerde problemen te overwinnen. Met name de technische zaken en het beheer van het materiaal werden met vernieuwd elan aangepakt. Vrijwel elke vereniging kent moeilijke perioden waar men wel weer doorheen komt; ook deze bestuurscrisis bij VKW werd overwonnen.

Terug naar de vierde klasse

In het jubileumseizoen eindigde het eerste elftal in de

middenmoot van de klasse 2B, maar in het daaropvolgende jaar zette het team alles op alles om een beter resultaat neer te zetten. Voor de eerste keer slaagde men erin om de nacompetitie te behalen, maar het lukte niet om te promoveren naar de eerste klasse.

Het volgende jaar ging alles mis en moest VKW na negen jaar afscheid nemen van de vertrouwde tweede klasse. De degradatie kwam hard aan binnen de vereniging en het eerste elftal was daardoor extra gemotiveerd om zo snel mogelijk op het oude niveau terug te keren. Na een reeks uitstekende wedstrijden in klasse 3C werd het team kampioen en promoveerde weer naar klasse 2B.

Het heen-en-weer-effect, waarmee men in Volendam al jarenlang vertrouwd is, leek nu ook op Westerbork van toepassing te raken. Na afloop van het seizoen 1993-1994 moest VKW weer de trieste gang naar de

derde klasse maken. Het eerste elftal kon zich in het daaropvolgende jaar maar te nauwernood in die klasse handhaven en degradeerde een jaar later zelfs naar de vierde klasse. In een heuse beslissingswedstrijd verloor VKW op 18 mei 1996 in Hollandscheveld van ZBC uit Zweeloo. Sportief gezien betekende die nederlaag een enorme domper voor voetballend Westerbork. De meeste toen spelende VKW-ers konden zich nauwelijks meer herinneren dat hun club ooit in de vierde klasse gespeeld had.

Het rampseizoen was het laatste waarin nog sprake was van een afdeling Drenthe van de KNVB. Met ingang van het seizoen 1996-1997 werd het land door de KNVB ingedeeld in districten. Het betekende dat VKW moest uitkomen in het district Noord waardoor men plotseling te maken kreeg met tegenstanders op veel grotere afstanden. Het was een zware beproeving voor de diverse wedstrijdsecretarissen, omdat de geautomatiseerde programma's niet op tijd afgestemd bleken te zijn op de nieuwe situatie. In de drie jaren die volgden

deed het eerste elftal zijn uiterste best om te promoveren, maar het lukte steeds net niet. In het eerste en het tweede jaar werd weliswaar de nacompetitie gehaald, maar men zag steeds net geen kans om promotie af te dwingen.

Aan het eind van het seizoen 1998-1999 had VKW een unieke kans om de eeuw te kunnen afsluiten in de derde klasse. Het eerste elftal moest het kampioenschap weliswaar aan DVC '59 uit Nieuw-Dordrecht laten, maar was op grond van de vertoonde wedstrijdresultaten terecht de grote favoriet voor promotie vanuit de nacompetitie. De eerste ronde werd overtuigend gewonnen door de mannen van trainer Jacob Schuiling. Men wist klinkende overwinningen te behalen op Sleen en SC Oranje. De laatste twee wedstrijden verliepen echter uiterst dramatisch. In Zuidbroek verloor men met 1-0 van het zwakke ZNC, waardoor de beslissing thuis tegen Bedum moest vallen. De Börkers moesten met minimaal drie doelpunten verschil winnen om gelijk te kunnen komen met de Groningers. Na een spectacu-

Het verblijf in de derde klasse in het seizoen 1992-1993 duurde niet lang. Een gemotiveerd elftal vocht zich weer terug. Na winst in de thuiswedstrijd tegen CEC uit Emmercompascuum (5-1) keerde VKW terug in de tweede klasse. Vooraan vanaf links: Jan Sikkenga, Geert Oosterloo, Roelof Heling en pupil van de week Marcel Witvoet. Zittend: Jacob Meijers, Jacob Schuiling, Jacco Eggink, Hilco Zeewuster, David de Leeuw, Ronnie Eefting en Henk Enting. Staand: grensrechter Job Hoiting, Jaap Schokker, Wim Kanon, Geert Jan Lobers, Johan Abbing, Jacob Veldkamp, Johan Bijl, trainer Christiaan Klinkhamer, Bertus Wassen, Eric Eefting, Wim Kuperus en leider Jan Bos.

De VKW-familie telt diverse generaties: de jeugd, die luidruchtig de spelers aanmoedigt, de oudere jongeren die bedachtzaam langs de lijn het spel analyseren en de oude garde, hier Jan Kuik en Ab Benthem die en passant herinneringen ophalen aan lang vervlogen tijden. Samen beleven alle VKW-ers de hoogtepunten en zij steunen elkaar in minder goede tijden.

laire start stond het na een half uur al 3-0 voor VKW, tot uitzinnige vreugde van alles wat met blauw-witte kleuren langs de kant stond. Toen Bedum echter plotseling wist te scoren, was het uit met de pret. De wedstrijd eindigde in 3-1 voor VKW en dat was niet genoeg: het werd letterlijk uithuilen en opnieuw beginnen.

Andere teams

Hoewel publicitair natuurlijk alle aandacht uitging naar het reilen en zeilen van het eerste team, speelden talloze Westerborker voetballers in de vele andere teams van VKW, van pupillen tot veteranen. In de competities waarin zij voetballen werden soms klinkende resultaten neergezet.

De personele bezetting van de teams leidde soms tot noodzakelijke aanpassing of opheffing. Zo moest het zaalvoetbal in 1991 worden opgeheven, omdat er nauwelijks belangstelling voor was. Datzelfde gold voor het extra seniorenteam dat tot in dat jaar op zondag op de velden aantrad. Met wisselend succes werd op de zaterdag gevoetbald. In 1996 verscheen VKW weer met twee zaterdagelftallen in het veld, hetgeen ten koste ging van een zondagelftal. Trainer Henk Eefting van het eerste zaterdagteam stelde zijn functie enkele weken voor het einde van het seizoen 1997-1998 ter beschikking omdat hij naar zijn mening niet meer de juiste beleving bij het merendeel van de spelersgroep aantrof. Kennelijk werkte die actie positief uit, want een getergd team wist onder leiding van invaller-trainer Ronald Moes nog bijna promotie te bewerkstelligen. In de nacompetitie moest het elftal het echter nipt afleggen tegen Smilde '94.

In 1999 kon er op Hemelvaartsdag feest gevierd worden, omdat VKW 2 toen in de uitwedstrijd tegen Asser Boys het kampioenschap in de eigen klasse binnenhaalde. Ook de A1-junioren lieten dit seizoen goed van zich horen: ze lieten alle concurrentie achter zich en wisten op prachtige wijze kampioen te worden. In hetzelfde jaar moest de zaterdagafdeling van VKW echter worden opgeheven, omdat er te weinig spelers waren. Het was triest voor alle betrokkenen, maar het bestuur kon, na samenspraak met de leiders, niet anders dan een definitieve punt zetten achter het seniorenvoetbal op zaterdag.

Mensen achter VKW

Bestuurders, trainers, vrijwilligers en spelers: samen vormen zij de hechte VKW-familie die de vereniging

maakt tot een van de pijlers van de Westerborker samenleving. Jubilea, ziekte- en overlijdensgevallen worden dan ook door de heel 'familie' meebeleefd. Uit de jaren negentig zijn bijzondere jubilea en het wegvalen van vrienden in de herinnering gebleven.

In 1991 nam secretaris Jan Boer afscheid na de vereniging meer dan 25 jaar als bestuurslid te hebben gediend. Tijdens een grote officiële receptie, die werd bijgewoond door vele leden, bestuursleden, oud-bestuursleden, familieleden en de burgemeester, werd hij vanwege zijn langdurige en grote verdiensten tot erelid benoemd.

In 1992 overleed jeugdleider Anne 't Hooft, terwijl hij bezig was met de begeleiding van 'zijn' elftal, de D2-pupillen. Het was een gebeurtenis die diepe indruk maakte.

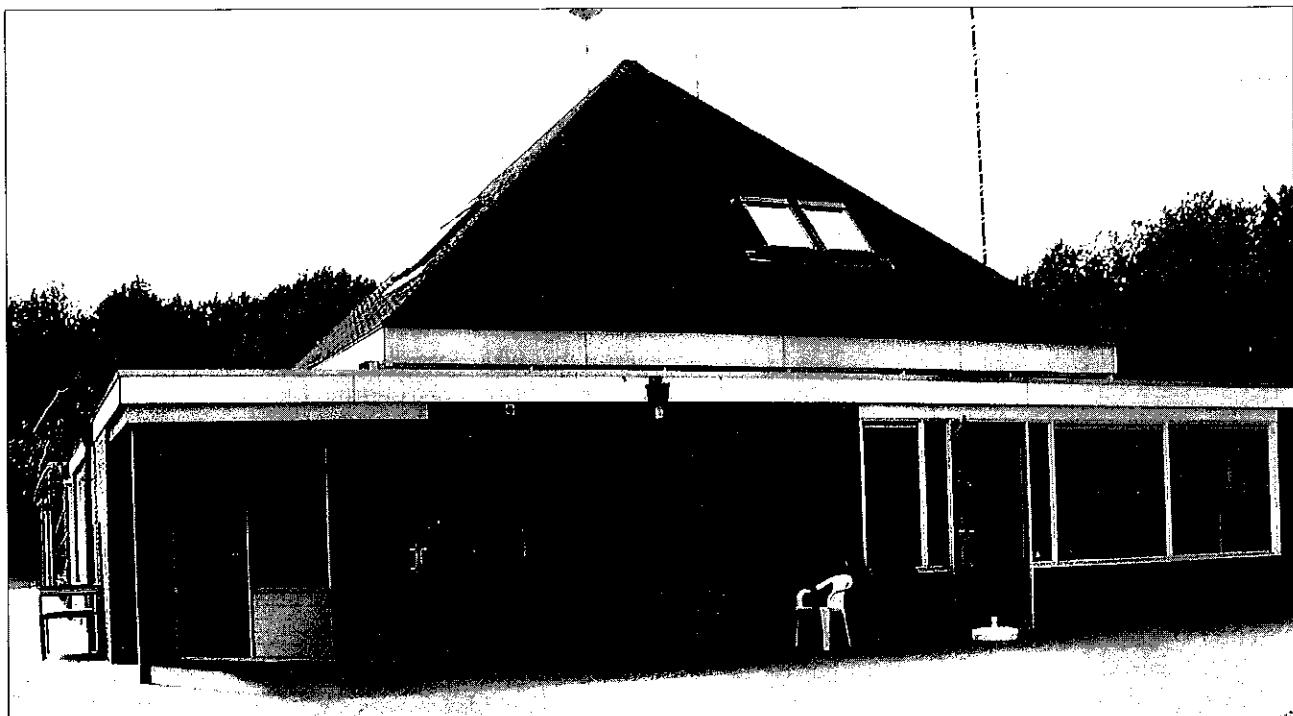
In 1995 kreeg wedstrijdsecretaris Henk Derks de zilveren KNVB-speld, omdat hij al meer dan 25 jaar bestuurslid was. In dit jaar overleden plotseling de jonge selectiespeler Jans Makken en het erelid Hendrik Lanting.

Voor het eerst in de geschiedenis van VKW werd er een vrouw gekozen in het bestuur. Gea Zeewuster stapte in de 'mannenwereld'. Zij zette zich in een jaar in voor de activiteitencommissie.

In 1996 overleden Wietze Jonkers, speler van het veteranenelftal, en Ep Habing, bestuurslid van de supportersvereniging. Diep geschokt was men in 1998 na het plotseling overlijden van de trouwe VKW-supporter Anneke Eefting. Gedurende vele jaren was zij een vaste waarde binnen de vereniging door haar uiteenlopende taken als wasvrouw en redactielid, alsmede door haar bezigheden in de kantine. Eerder dat jaar was een einde gekomen aan het rijke voetballeven van erelid Stoffer Hoiting. Na diens kortstondige ziekte moest VKW afscheid nemen van een man die zich altijd met hart en ziel had ingezet voor zijn vereniging. Tot eind 1997 was Stoffer nog actief geweest bij de kaartverkoop. Het afscheid van de oud-penningmeester werd door vele 'blauw-witten' bezocht. Met respect voor hun verdiensten voor VKW blijven hun namen in herinnering.

Vernieuwing accommodatie

Het seizoen 1997-1998 stond geheel in het teken van de renovatie van de gebouwen op het sportpark. De kleedkamers en de kantine werden aangepast aan de bestaande wensen en aan de eisen voor een moderne sportaccommodatie. Het tempo van de verbouwing liet te wensen over en steeds weer moesten de plannen in

In 1998 vond de grote verbouwing plaats, waarbij de gehele accommodatie werd aangepast aan de eisen van de tijd.

Meegaan met de tijd betekent onder andere het aanboren van nieuwe inkomstenbronnen. Sponsoring, hier via reclameborden langs de lijn, deed zijn intrede bij VKW.

overleg met de betrokken onderneming worden bijgesteld. De hele bouw werd mede daardoor een ware beproeving voor het bestuur. Gelukkig viel er weinig aan te merken op de inzet van de vele vrijwilligers. Met de totale verbouwing was een bedrag van ruim f 690.000,- gemoeid. Door de gemeente werd een bedrag van f 595.000,- beschikbaar gesteld, terwijl de vereniging het resterende bedrag voor haar rekening diende te nemen. Door vele taken zelf uit te voeren hebben de leden dus een waarde van ongeveer f 95.000,- 'boven water gekregen'. Ondanks de ondervonden problemen konden bestuur en leden trots zijn op de geleverde prestaties en op het uiteindelijke resultaat. VKW bezit daardoor een accommodatie waarmee men nog vele jaren vooruit kan.

Bardiensten en buitenlanders

In 1998 moest op financieel gebied de broekriem worden aangehaald en dat hield in dat er een beroep op vrijwilligers moest worden gedaan om bardiensten te draaien in de kantine. In het begin waren er enkele aanloopproblemen, maar na korte tijd kon er worden beschikt over een vrijwilligersbestand van 75 leden, die de diensten verrichtten op de tijdstippen die hem of haar het beste pasten. Sindsdien is 'het financiële plaatje' weer in orde.

Enkele jaren eerder was al een nieuwe bron van inkomsten ontdekt. Zweedse voetbalploegen zochten in het voorjaar een accommodatie met iets mildere temperaturen dan in het eigen land om voorafgaand aan de eigen competitie een trainingskamp te houden. VKW stelde bereidwillig haar terreinen en gebouwen tegen een vergoeding ter beschikking. Deze manier om extra inkomsten te verkrijgen bleek een succes en ook de Scandinaviërs waren tevreden en wilden graag weer terugkomen.

Van het een kwam het ander en in de loop der jaren is er een hele organisatie ontstaan rond het ontvangen van de Zweedse voetbalprofs, inclusief de onderbrenging en het regelen van tegenstanders voor oefenwedstrijden op het VKW-complex. De jaarlijkse ontvangst van gasten betekent een enorme financiële injectie voor de clubkas. De komst van de Zweedse ploegen is in Westerbork al een vanzelfsprekendheid geworden.

Kampioen vierde klasse

Het voetbalseizoen 1999-2000 stond niet alleen in het teken van de eeuwwisseling, maar ook en vooral in dat van het behalen van het kampioenschap. Eindelijk konden de Börkers weer afscheid nemen van de vierde klasse, een klasse waar Westerbork zich niet echt happy in voelde. De laatste jaren was het eerste elftal

via de nacompetitie steeds dichtbij promotie geweest, maar uiteindelijk werd het kampioenschap in de vierde klasse F alsnog in de wacht gesleept. Dit gebeurde in en tegen Sleen in de laatste competitiewedstrijd van het seizoen. Bijna het hele jaar had de blauwwitte equipe een of meer punten achter gestaan op naaste belager KSC uit Schoonoord. Met een punt voorsprong ging de concurrent echter ten onder bij EHS '85 in Emmerschans, terwijl VKW eenvoudig zegevierde in Sleen. Toen de Westerborkers al lang en breed uitgevoetbald waren, stond KSC tien minuten voor tijd nog op achterstand. De spanning was te snijden, maar uiteindelijk kon het feestscenario uit de kast worden gehaald. Er volgde een rondrit door het dorp en tot diep in de nacht vierden bestuur, spelers en supporters het prachtige resultaat.

Twee weken later werd er in 'De Westerburcht' voor genodigden een officiële receptie gehouden. In zijn openingswoord roemde de voorzitter van VKW de positieve inbreng van trainer Jacob Schuiling, die na drie jaar in zijn missie was geslaagd en afscheid nam. Met aanvallend ingesteld voetbal had hij de VKW-supporters vele mooie momenten bezorgd.

VKW keek terug op een prachtig seizoen, waarin ook het derde en vierde elftal alsmede de B1-junioren kampioen werden in hun klasse.

Sponsors en logo

Een vereniging die zoveel activiteiten organiseert, moet naast de contributie en subsidie wel andere inkomstenbronnen aanboren. Tot dan werden aanvullende bijdragen verkregen van sponsors in de vorm van voetbal-kleding of uit gelden voor reclameborden. In het kampioensjaar konden voor het eerst twee hoofdsponsors worden verwelkomd.

Mede door deze sponsoring konden aan de materiaalcommissie financiële middelen ter beschikking worden gesteld voor het plaatsen van zes lichtmasten op het voormalige korfbalveld. De investering was een uitkomst voor alle trainingsgroepen binnen VKW.

Deze ontwikkeling leidde tot de ontwikkeling van een sponsorbeleid door het bestuur en tot de vorming van een sponsorcommissie. Onder auspiciën van deze commissie werd een 'Club van Honderd' opgericht met als doel om nog meer inkomsten te verwerven binnen alle geledingen van VKW.

Vanaf januari 2001 golden binnen de gemeente Mid-den-Drenthe nieuwe beleidsregels ten aanzien van de

tarieven van sportaccommodaties, de sportsubsidiëring en de regeling voor de reclamegelden. Deze harmonisatie van het sportbeleid binnen de gemeente was een goede zaak, die per saldo voor de voetbalvereniging gunstig uitpakte. Zo werd de inbreng van ieder jeugdlid (t/m 16 jaar) voortaan beloond met een subsidiebedrag, hetgeen een extra stimulans werd om jeugdleden te blijven werven.

Nu de vereniging zeventig jaar bestond, vond het bestuur het ook een goede gedachte om alle teams in een identiek tenue te laten spelen, compleet met een nieuw logo. Er werd een wedstrijd uitgeschreven onder de leden en uiteindelijk kon het nieuwe VKW-logo worden geïntroduceerd. Tijdens de jaarlijkse familiedag in mei werd het winnende ontwerp van bedenker Wim Kuperus bekend gemaakt. Uit handen van de voorzitter werd het eerste shirt met VKW-logo aan de ontwerper uitgereikt.

Kampioen derde klasse

Het seizoen 2000-2001 werd een opzienbarend jaar voor VKW. De successen van trainer Jacob Schuiling kregen een prachtig vervolg. De nieuwe coach Geert Oosterloo trok met het team van eigen spelers de stijgende lijn door en stoomde rechtstreeks af op het felbegeerde kampioenschap in klasse 3A.

De kampioensdag (al op 8 april) werd een dag om nooit te vergeten. Na een benauwde maar zeer verdiende 1-0

Het logo van VKW, hier aangebracht op de zijkant van een grote trom, symboliseert de onderdelen van de naam: de flietsende pijlen en de halter staan voor Vlugheid en Kracht. Het logo werd in 1989 ontworpen door Wim Kuperus.

zege kon de champagne spuiten. Met medewerking van een heus dweilorkest kwam het feest in de kantine al goed op gang. Na de inmiddels gebruikelijke rondrit door het dorp (met tractor en wagen) kon het grote feest gevierd worden in 'De Westerburcht'. De later georganiseerde receptie werd goed bezocht. In een ontspannen sfeer werden selectie en bestuur nog eens in de bloemetjes gezet.

Mede door het prachtige voetbal en de prima sfeer binnen en buiten het veld was er zowaar een side ontstaan, een groep jonge en fanatieke aanhangers die door middel van gezang en spreekkoren bijdroegen aan het behaalde resultaat. De VKW-supportersgroep noemde zich de Art-side. Oudste speler en aanvoerder van het eerste elftal was Art Klaassens. Hij was populair en de aanmoedigingen vanuit het publiek richtten zich vooral op hem, zodra hij aan de bal kwam. Vanwege het feit dat die naam dus vaak over het veld schalde, noemde men de supportersgroep de Art-side. Binnen de derde klasse werd er bijzonder positief gereageerd op de bijdrage van deze ondersteunende groep, ook tijdens de uitwedstrijden. In de pers werd regelmatig waardering uitgesproken over de Börker supporters.

Uitstraling en professionalisering

Aan het einde van het seizoen was VKW in media-

kringen helemaal 'hot'. Het aanvallende en prachtige voetbal had een wervende uitstraling, zowel binnen als buiten de club. Westerbork was trots en stond weer met grote letters op de voetbalkaart. Het hoogtepunt was het moment waarop de selectie ook nog verkozen werd tot 'Sportploeg van het jaar 2000' van de gemeente Midden-Drenthe. In de volle sporthal in Beilen kreeg men deze unieke prijs toebedeeld.

Net als in het voorgaande jaar presteerde het derde team weer uitstekend. Evenals de parapedaars van de vereniging lukte het VKW 3 om voor de tweede achtereenvolgende keer kampioen te worden.

Aan het begin van dit seizoen startte de opleiding van twee nieuwe verzorgsters binnen de vereniging, Anja Hollander en Inge Seubring, die de taken van Jan Meijering op professionele wijze zouden gaan voortzetten. Daarnaast werd de uitgezette technische lijn steeds duidelijker waarneembaar binnen de blauw-witte club. Met name binnen de jeugdafdeling werd veel geld en energie (o.a. door spelers van het eerste elftal) gestoken in de training en begeleiding van deze belangrijke groep. De jeugd krijgt sindsdien een perfecte aansluiting op het niveau van de seniorenteams.

Nieuwe wettelijke verplichtingen leidden tot een verdergaande professionalisering op het gebied van het omgaan met mensen en het instandhouden van een kantine. Bestuursleden volgden de cursus 'Sociale Hy-

In de jaren waarin VKW steeds kampioen werd, werd het elftal begeleid door een luidruchtige supportersgroep, die als 'twaalfde man' hun club naar de overwinning schreeuwde. Hier een foto van de Art-side tijdens zo'n wedstrijd in de aanloop naar weer een kampioenschap.

Na het eindsignaal bij De Vogels in Groningen stormt een enthousiaste menigte blauwwitte supporters het veld op om de spelers te feliciteren.

giëne', waardoor deskundigheid werd verworven inzake gastvrijheid in de horeca, het omgaan met alcohol-, drugs- en gokverslaving, sociale vaardigheden, veiligheid en voorzieningen. Omdat de warenwet vereist dat medewerkers in de kantine volgens een bepaald hygiënecontrolesysteem werken, werd ook op dat gebied een certificaat behaald. Door middel van een informatieavond werden vervolgens alle kantinemedewerkers nader geïnstrueerd.

Enkele bestuursleden volgden de opleiding tot verenigingsscheidsrechter, waardoor ze binnen de vereniging de fluit mochten gaan hanteren.

Kampioen tweede klasse

Omdat VKW al twee keer achter elkaar kampioen was geworden, was er ook in het seizoen 2001-2002 grote belangstelling voor de resultaten van de club uit Westerbork in de regionale pers. Het eerste elftal was nog steeds in de 'winning mood' en haalde al gauw de eerste periodetitel, onder het toezicht van TV Drenthe. Het werd een fantastisch voetbaljaar en al op 14 april 2002 kon het kampioenschap behaald worden tijdens een uitwedstrijd bij De Vogels in Groningen. TV Drenthe was weer van de partij en zelfs RTL 5 was naar het noorden gekomen om verslag te doen. Zelfs tijdens de training werd de succesvolle formatie van trainer Geert Oosterloo, die in zijn tweede jaar al zijn tweede kampioenschap mocht incasseren, al gefilmd. Na het behalen

van de winst trokken spelers en supporters, inclusief de schorre leden van de Art-side, naar Westerbork. Met twee kampioenschappen achter de rug had men daar enige ervaring opgedaan in het vieren van feesten.

In overleg met de selectie had het bestuur besloten om het feest op het eigen sportpark te houden. Dit bleek een groot succes. Na de inmiddels al bekende rondrit door het dorp kon het grote feest worden gevierd in de kantine van VKW. Met vooruitziende blik hadden de vrijwilligers daar een grote uitbouw gemaakt, zodat alle feestgangers voldoende ruimte hadden om de titel op gepaste wijze te vieren.

De later georganiseerde receptie werd weer goed bezocht. Alle geregistreerde vrijwilligers hadden een uitnodiging ontvangen. In een ontspannen sfeer werden de selectie en het bestuur gehuldigd. Een voordracht van Wim Ties over zijn 'VKW-gevoel' maakte op alle aanwezigen een behoorlijke indruk. Verder waren alle sprekers unaniem van mening dat er een unieke prestatie was geleverd door drie keer op rij kampioen te worden. Het contract met trainer Oosterloo werd met twee seizoenen verlengd. De 'Club van Honderd' was inmiddels operationeel. Honderd leden betalen nu elk een vast jaarbedrag waardoor financiële ondersteuning kan worden verleend aan verschillende doelen binnen VKW, onder meer het vervoer per bus van het eerste elftal.

Aan het eind van het seizoen werd afscheid genomen

De trekker met het zojuist kampioen van de tweede klasse geworden VKW-elftal draait na de feestelijke rondrit door Westerborg weer het terrein aan de Perkenslag op, waar het feest verder gevierd zal gaan worden.

van jeugdtrainer Jans Lunsing. Na afloop van het pupillenweekend speelden de A-junioren een wedstrijd tegen de A's van 'toen'. Jans was 25 jaar actief geweest als jeugdtrainer en werd door de jeugdcommissie feestelijk uitgeluid.

In en uit de eerste klasse

Voor het eerst in de historie van de vereniging kwamen de blauw-witten uit in de eerste klasse van de KNVB, het op één na hoogste niveau van het zondagvoetbal bij de amateurs. Het werd een moeilijk jaar voor de Börkers. Toch kon de opening van het seizoen spectaculair genoemd worden. In Joure pakte VKW tegen de latere kampioen direct het eerste punt. Men bleef zelfs vijf wedstrijden achtereenvolgens ongeslagen (tegen Joure, Emmen, Gronitas, MSC, SVBO, AV Emmen). Na een mooi begin van de competitie zakte VKW echter steeds verder weg. Uiteraard had een ieder rekening gehouden met een pittig seizoen, maar het was voor de betrokke-

nen na de euforie van de laatste jaren toch even wenen. Weliswaar werd het elftal weer uitgeroepen tot sportgroep van het jaar van de gemeente Midden-Drenthe, maar dat uiteraard ook te maken met het eerder in dat jaar behaalde kampioenschap.

Toen het wat minder ging met de prestaties van VKW zakte ook de binding met de Art-side langzaam maar zeker weg. Het was jammer voor de club, want deze groep jonge en fanatieke VKW-supporters wisten de elf in het veld vaak tot grotere prestaties aan te moedigen. Na de winterstop kon de brigade van Geert Oosterloo onvoldoende punten behalen om het tij nog te keren. Als rode lantaarndrager degradeerde VKW aan het eind van het seizoen 2002-2003. Het was een teleurstelling, maar ook niet meer dan dat. Er was rekening mee gehouden en men was weer een ervaring rijker. Halverwege het seizoen had trainer Geert Oosterloo al kenbaar gemaakt dat hij het beter vond dat er na drie jaar een nieuwe trainer voor de groep kwam te staan.

Het bestuur trok Jan Wielink als zijn opvolger aan. VKW 2 slaagde er in om eindelijk de promotie naar de tweede klasse te realiseren. Na de winterstop zetten de mannen van de als interim-trainer aangestelde Ide Jansen een prachtige serie resultaten neer, waardoor men uiteindelijk de terechte kampioen in de klasse werd. De instroom van het aantal jeugdleden ging gestaag door. Met name bij de F-pupillen kwamen er teams bij, waardoor ook het vrijwilligersbestand (leiders) weer toenam.

In mei 2003 werd afscheid genomen van Jan van der Tuin, die jarenlang de drijvende kracht was achter de donderdagtraining van de overige senioren.

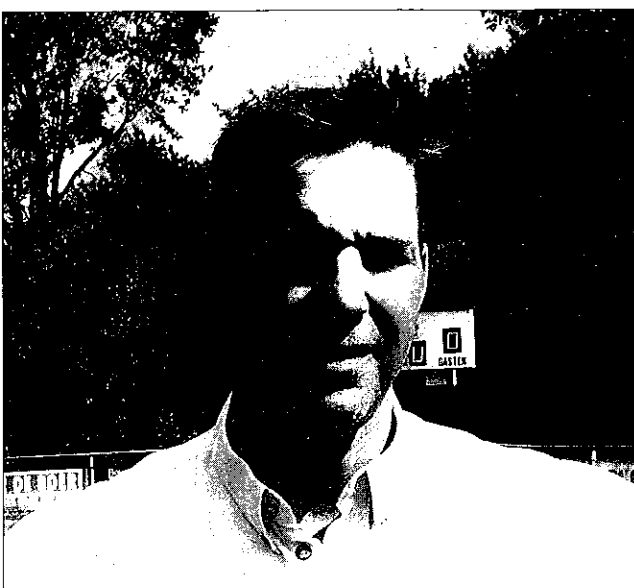
Na het behalen van het kampioenschap in de tweede klasse was het clubgebouw te klein voor al het uitzinnige publiek, dat werd opgevrolijkt door een dwellorkest.

Op weg naar het jubileum

Het seizoen 2003-2004 stond vanaf het begin in het teken van de voorbereidingen op het 75-jarig jubileum.

Kampioenen! Deze foto werd in mei 2002 gemaakt direct na het behalen van het kampioenschap van de tweede klasse. VKW ging spelen in de eerste klasse en bereikte daarmee het beste resultaat uit haar geschiedenis. Het winnende team, gehurkt vanaf links: Geert Oosterloo, Niels Eefting, Johan Abbing, René Voulon, Edwin Wiechers, Henry Hollander, Martijn Klok, Bart Jan ter Bork, David de Leeuw en Karst Gils. Staand: Roald Gils, Ivo van den Boer, Mark Brouwer, Richard Brinkman, Marcel Heslinga, Art Klaassens, Jacco Eggink, Gerwin Poppinga, Erik Eefting, Alco Poppinga, Anja Hollander (verzorgster), Inge Seubring (verzorgster), halfknielend ervoor Leo Bosman, Jan Meijering, Hilco Zeewuster, Thijs Hollander en Wander Wassen.

De huidige trainer van het eerste elftal Jan Wielink

Vele vrijwilligers waren wekelijks te vinden aan de vergadertafel. Opvallend was het aftreden van bestuurslid Henk Derks, die zich na 34 jaar niet meer herkiesbaar stelde. Ook bestuurslid Tijs Tempelmann stelde zijn functie ter beschikking. Lammert Sinninghe en Wim Boer werden gekozen als nieuwe bestuursleden.

Verder werd het een weinig opzienbarend seizoen, waarin het eerste elftal zich wist te handhaven in de tweede klasse. Onder de bezielende leiding van trainer Jan Wielink speelden de blauwwitten een redelijk maar heel wisselvallig seizoen. Volgens de insiders is de huidige selectie er nog niet aan toe om alweer te promoveren. Het vorig jaar gepromoveerde tweede elftal deed het onder leiding van Jan Geerts verdienstelijk in de reserve eerste klasse: men eindigde in de middenmoot. Een belangrijk communicatiemiddel voor de leden is het clubblad. Teneinde kosten te besparen is ervoor gekozen om dit orgaan voortaan een keer per twee weken uit te geven. De vereniging heeft sinds kort een eigen website, waarop men de nodige informatie over VKW kan vinden.

Sportief gezien was er toch weer een nieuwtje. Waar andere verenigingen elftallen zagen verdwijnen, ontstond er na een spontane actie van enkele leden een zesde seniorenteam.

Aanvulling vanuit de jeugd is altijd gewenst. In dat opzicht staat VKW er zeker goed voor. Vanuit de eigen opleiding stromen er toch altijd weer een paar jongens

door naar de A-selectie. Nadat vorig jaar bij de junioren het B1-elftal kampioen werd, was het nu de beurt aan A1. Men werd overtuigend kampioen in de klasse. De succesvolle trainer was Ide Jansen, die na vijf jaar VKW vertrekt naar GOMOS.

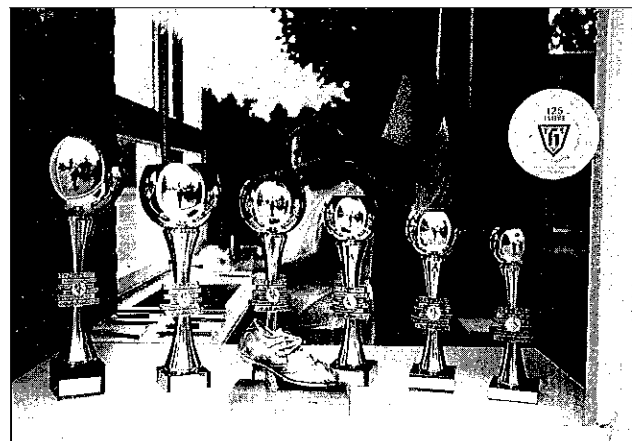
Het seizoen 2003-2004 was dus een doorsnee VKW-jaar, waarin de leden weer centraal stonden.

VKW Internationaal

Internationaal gezien timmert de vereniging behoorlijk aan de weg. Vanaf 1970 bestaan er intensieve contacten met TSV Hagenburg uit Duitsland. Bezoekjes over en

Een typerend beeld voor de internationale uitwisselingen in de jaren tachtig: VKW-supporter Hendrik Kooke loopt met de Nederlandse vlag door een straat in het Oostenrijkse Wattens.

Voor aanvang van het Wijbe Mengertoernooi in Westerbork staan de prijzen opgesteld in het clubgebouw.

Het door kapper Herman Jager gesponsorde en naar hem genoemde jeugdtoernooi bracht jaarlijks vele groepen jonge voetballers uit diverse landen naar Westerbork. Op deze in 1983 gemaakte foto staan de elftallen klaar om na het hijsen van de verschillende vlaggen aan hun toernooi te beginnen.

weer bezorgden beide verenigingen een vriendschappelijke band, die in 2004 nog steeds bestaat. VKW heeft in al die jaren iets met Duitse clubs gehad. Zo waren er in de jaren '80 ook uitwisselingen met Raumental, Derental en Bremen. Een hoogtepunt vormden trouwens de tijdens de pinksterdagen georganiseerde reizen naar Tirol. Vanaf 1981 was VKW daar jarenlang gast in Wattens, waar steeds werd deelgenomen aan een internationaal voetbaltoernooi. De beker met de grote oren werd hier al vaak door de Westerborker afvaardiging binnengehaald. De contacten werden altijd gemaakt door enkele verenigingsmensen binnen VKW, die hun vakantie vierden in het buitenland.

Eén van die mensen was Jan Lomulder, die in 1983 het initiatief nam om ook in Westerbork een terugkerend internationale seniorentoernooi te organiseren. Vanaf 1986 wordt dit evenement onder de naam 'Wijbe Menger-toernooi' gehouden. VKW'er Wijbe Menger was een van de initiatiefnemers van de pinksterreizen naar Oostenrijk. Aan het ziekbed van de in 1986 overleden organisator werd besloten om zijn naam voortaan aan het jaarlijkse internationale toernooi te verbinden. Een dag voor het toernooi wordt er traditioneel een bloemstuk op zijn graf gelegd.

Het toernooi met de buitenlandse clubs is onafgebro-

ken georganiseerd, in 2004 voor de 21ste keer. De laatste jaren neemt een ploeg uit Polen een bijzondere plaats in. De voetballers uit Blekitni, een plaatsje dichtbij Poznan, zijn nu al tien jaar te gast op het complex aan de Perkenslag. Uiteraard is een groep VKW-ers ook al verscheidene jaren te gast geweest bij hun Poolse vrienden.

Vanwege hun internationale clubverdiensten ontvingen enkele vrijwilligers van VKW zowel in Oostenrijk als Polen een erepenning van de plaatselijke burgemeester. Het internationale 'Wijbe Menger Toernooi' is uitgegroeid tot een begrip in Westerbork. Aan het evenement, dat garant staat voor twee dagen internationaal voetbalplezier, wordt in de laatste jaren door tien clubs deelgenomen.

De toekomst van VKW

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. VKW heeft een fantastische groep jeugdleden, die nog steeds groeit. Terwijl er vroeger gesproken werd van aspiranten en welpen, kent men tegenwoordig alleen junioren en pupillen, verdeeld in zes leeftijdsgroepen: A (17-18 jaar), B (15-16 jaar), C (13-14 jaar), D (11-12 jaar), E (9-10 jaar) en F (6-8 jaar).

Vanaf 1975 kent VKW een zelfstandig werkende jeugd-

Het pupillenweekend: een jaarlijks terugkerend festijn voor de VKW-jongeren en hun ouders.

Wie de jeugd heeft, heeft de toekomst. VKW besteedt veel aandacht aan de opleiding van de jeugd.

commissie, die behalve de competitiewedstrijden ook tal van andere activiteiten organiseert. Te denken valt aan: spelmiddag, filmavond, ouderavond, pupillenweekend, Europacuptoernooi op Koninginnedag, zaalcompetitie voor E- en F-pupillen en internationale ontmoetingen.

Rond 1980 had ook de jeugd behoefte aan internationale contacten. Jeugdteams namen deel aan sportontmoetingen in Duitsland. In 1982 werd op initiatief en met sponsoring van de Börker kapper Herman Jager in Westerbork een voetbaltoernooi voor A- en B-junioren georganiseerd. Clubs uit Duitsland, België, Nederland en Amerika waren te gast bij VKW. Op zaterdag en zondag werd er uiteraard gevoetbald, maar ook de gezamenlijke maaltijden, de disco met missverkiezing en de tentenkampen spraken enorm tot de

verbeelding bij de opgroeiende jeugd. Het toernooi was een succes en werd onder de naam van de initiatiefnemer steeds jaarlijks herhaald. Na elf jaar bleek het echter steeds moeilijker te worden om de organisatie voor elkaar te krijgen en om buitenlandse clubs bereid te vinden om naar Westerbork te komen. In 1992 werd het laatste internationale jeugdevenement gehouden. Ook zonder de internationale contacten groeide het niveau van de jeugd. Met de uitvoering van een jeugdbeleidsplan heeft VKW de laatste tien jaar behoorlijk geïnvesteerd in de jeugd. De successen bleven niet uit en de seniorenteams, inclusief het eerste elftal, profiteren dankbaar van de opleiding in eigen gelederen. Met alle activiteiten voor de jeugd investeert VKW in de kampioenen van de toekomst.

Het succes van een grote voetbalvereniging in een klein dorp valt niet alleen af te meten aan gewonnen wedstrijden of gemaakte doelpunten. Het voortbestaan van een vereniging als VKW staat of valt bij de inzet van vele vrijwilligers. Allerlei taken worden vervuld door mensen uit de gemeenschap die de voetbalvereniging niet alleen een goed hart toedragen, maar ook bereid zijn om - zonder daarvoor beloond te worden - tijd en energie te steken in het reilen en zeilen van 'hun club'. In dit artikel wordt een beeld gegeven van het belangrijke vrijwilligerswerk. Het werk van de velen die de vereniging op die manier steunen wordt gesymboliseerd in een schets van de inzet van twee vrijwilligers.

Vrijwilligerswerk

De inzet van Henk Derks en Henk Snoeijs

Vrijwilligers zetten zich in

Al vanaf de oprichting worden allerlei taken verricht door vrijwilligers. Het klaar maken van het veld, het trekken van de lijnen, het verkopen van de kaartjes, het in orde houden van de materialen, het meehelpen bij de organisatie van toernooien en jeugdweekends: het zijn de normale klussen die horen bij het instandhouden van een voetbalvereniging.

In de periode voor de oorlog werd regelmatig een toneeluitvoering bij Meursinge georganiseerd om geld in kas te krijgen. Organisatoren in die tijd waren o.a. Jans Dolfing, Rieks Beckeringh, Evert Eggink en Jan Kuik. Bekend werd ook de grote revue die in 1954 ter gelegenheid van het vijftienvig jarig bestaan in hotel Slomp onder leiding van hotelhouder en showmaster Jan Slomp op de planken werd gebracht.

Jarenlang haalden leden van de vereniging in Westerbork en buitendorpen totomulieren en inzetgeld op. Na afdracht van het grootste deel van de opbrengst aan

Vrijwilliger
aan het werk

De VKW-revue die in 1954 door Jan Slomp werd georganiseerd en geregisseerd bracht niet alleen veel plezier aan de talloze Westerborkers die avonden aaneen naar het spektakel kwamen kijken, maar bracht ook veel geld op voor de kas.

de sporttotalisator, bleef er veel geld over voor VKW. In de laatste jaren is het ter beschikking stellen van terrein, accommodatie en menskracht ten behoeve van beslissingswedstrijden ook erg lucratief gebleken.

Het bepalen van de geschiktheid van de velden gebeurt door een consul, ook een vrijwilliger. Jarenlang was dat Eelco Boog, later Hendrik Boers. De gemeente heeft er belang bij dat de velden deskundig worden beoordeeld en daarom maakt de combinatie van het lidmaatschap van VKW met een functie bij de gemeente een consul erg geschikt. De huidige consul, Albert Pleiter, is in dienst van de gemeente en een enthousiast vrijwilliger van de vereniging.

In de loop der tijd werden vele tienduizenden guldens bespaard door de inzet van vrijwilligers bij werkzaamheden die anders veel geld gekost zouden hebben. Zo werd de drainage van het sportveld aan de Beilerstraat vrijwel geheel door twintig clubleden aangelegd. Veel werk werd verricht bij het inrichten van de velden en gebouwen aan de Perkenslag. Ook bij de plaatsing van de lichtmasten werden vrijwilligers ingeschakeld. De kleedkamers, douches, afasteringen, reclameborden, dugouts, tegelvloeren, tribune, beregeningsinstallatie, etc. konden alleen maar tot stand komen dankzij de

inzet van de vrijwilligers. Maar het gaat bij vrijwilligerswerk niet alleen om het uit de mouwen steken van de handen, ook het vele werk in bestuur en commissies, alsmede bij de begeleiding van de elftallen mag in dit kader niet onvermeld blijven. Ook het nemen van besluiten en het dragen van verantwoordelijkheid ligt bij VKW in handen van mensen die soms gedurende een lange reeks van jaren heel erg veel tijd stoppen in het wel en wee van hun vereniging.

Om meer zicht te krijgen op de vele te verrichten werkzaamheden en om meer binding te krijgen met de vrijwilligers, werden de taken in 1989 verdeeld over diverse commissies. Deze commissies werden opgenomen in het organisatieschema van de vereniging. In elke commissie nam een bestuurslid zitting, zodat de wederzijdse communicatie kon worden gewaarborgd. Zo zijn er nu commissies met specialismen op de gebieden: Technische zaken, Senioren, Jeugd, Kantine, Evenementen, Sponsoring, Materialen en gebouwen, Wijbe Menger Toernooi, Redactie en Kas.

Zonder alle andere vrijwilligers tekort te willen doen, zal het vrijwilligerswerk bij VKW worden toegelicht aan de hand van de beschrijving van de inzet van twee van hen: Henk Derks en Henk Snoeijs.

Henk Derks

Henk Derks, geboren 13 mei 1936, bracht zijn jeugdja-
ren door in Witteveen. In 1960 trouwde hij met Hennie
Oldenbeuving en verhuisde naar de Zwiggelterstraat in
Westerbork. Drie jaar later verhuisde het gezin naar de
Esdoornlaan. Uit het huwelijk werden twee kinderen
geboren: Ger (1960) en Mieke (1964). Ger was vanaf
zijn achtste jaar actief als voetballer bij de Westerborker
vereniging, terwijl Mieke speelde bij de handbal-
vereniging van VKW.

Henk werd met het VKW-virus besmet door zijn naaste
buurman, Stoffer Hoijting. Stoffer was al jarenlang
penningmeester van de voetbalvereniging. Zijn inzet
en enthousiasme prikkelden de toen nog jonge Henk en
een nieuwe vrijwilliger was geboren. In 1965, toen
Henk 29 jaar oud was, werd hij gevraagd lid te worden
van de Elftalcommissie. Zonder aarzelen sloot hij zich
aan bij de toen al grote groep vrijwilligers van VKW.

Opstellingen maken en begeleiden

De Elftalcommissie, nu beter bekend als de Senioren-
commissie, bestond toen naast Henk Derks uit de
volgende personen: Mans Hilvering (Witteveen), Geert

*Henk Derks, bijna veertig jaar
actief als vrijwilliger.*

Siebering (Prunuslaan), Jan Kristoffers (Lindelaan),
Harm Timmer (Westende), Piet Voorduyn en trainer
Ab Benthem. Deze zevenmans commissie hield zich
alleen maar bezig met de senioren van VKW. Iedere
maandagavond werden de opstellingen gemaakt voor
de komende speeldag, inclusief de aan te wijzen reserve-
spelers. Er mochten twee reservespelers genoteerd
worden, die echter pas daadwerkelijk ingezet mochten
worden als de scheidsrechter had bepaald dat een speler
echt geblesseerd was. Opvallend voor deze tijd was dat

Vrijwilligerswerk is er bij VKW in allerlei soorten, en ook de vrouwen van de voetballers en bestuurders zetten zich in voor de vereniging. Op de foto vier dames Bos, actief met de verkoop van loten. Vanaf links: de zusjes Martha, Ineke, Sophia en moeder Bos.

Het vrijwilligerswerk bij VKW omvat een groot scala aan werkzaamheden, van het begeleiden van elftallen tot het draaien van kantine-diensten, van het bouwen van een tribune tot het meebeslissen in het bestuur. Hier zijn (vanaf links) Jan van Kal, Albert Eefting en Henk Snoeijs aan het werk bij het bestraten van het trottoir bij het sportpark.

de leider van het team iedere week rouleerde. Men had dus nooit een vaste leider gedurende het hele seizoen. De door de commissie gemaakte opstelling gold in principe als dwingend voorgeschreven. Maar het kwam ook wel voor dat de voetballers zelf daarmee niet zo gelukkig waren. Zo kon het in 1966 gebeuren dat de getalenteerde Luuk Hagens in de achterhoede werd geposteed, terwijl hij van origine een voorhoedespeler was. In de aanloop naar het weekend ontstond hierover een behoorlijke commotie in het eerste elftal. Het had als gevolg dat de commissie opnieuw bijeenkwam en dat vervolgens de opstelling op aangeven van de spelersgroep werd aangepast.

De elftallen reisden in principe met de bus, waarbij er dan meestal diverse teams tegelijk vanaf het clubhuis vertrokken. Zo kon het natuurlijk gebeuren dat men langere tijd onderweg was voordat het favoriete spelletje gespeeld kon worden. VKW 6 werd bijvoorbeeld

keurig per bus afgeleverd in Zuidlaarderveen, maar de reis ging dan wel via Odoorn en Gieteren om daar VKW 2 en VKW 4 af te leveren. Vaak reisde men namelijk met drie elftallen tegelijk. De leden van de Elftalcommissie droegen dan ook zorg voor de indeling voor het busvervoer en de begeleiding van de spelersgroep. Aan huize Derks aan de Esdoornlaan werd de bijkeuken na enige tijd ingericht als materiaalhoek. Alle wedstrijdballen (en boekjes) werden wekelijks uitgegeven en ingenomen. Vandaag de dag gebeurt dit nog maar één keer per jaar.

Lid van het bestuur

De Elftalcommissie vergaderde iedere week en eenmaal in de maand zaten de wijze heren om de tafel met het bestuur. In 1969 vroeg de toenmalige voorzitter in zo'n gecombineerde bestuursvergadering aan Henk of hij zitting zou willen nemen in het bestuur. Vieren-

dertig jaren later zou Henk Derks als langst zittend bestuurslid de boeken ingaan.

Henk kreeg in het bestuur direct de functie van wedstrijdsecretaris. Jan Boer, op dat moment belast met deze taak, volgde Hendrik Makken na diens verhuizing naar elders op als secretaris. Met de bestuursleden Stoffer Hoijting en Jan Boer had Henk een speciale band. Jarenlang heeft het drietal deel uitgemaakt van het bestuur, zodat ze bij de leden als een vast trio bekend stonden. Met Jan Boer zat Henk 21 jaar in het bestuur, met Stoffer Hoijting 18 jaar. Jan en Stoffer werden uiteindelijk na een langdurige inzet als vrijwilliger benoemd tot erelid van VKW.

Er was in die tijd (1969) zowel een junioren- als een seniorenelftalcommissie, maar er was slechts één wedstrijdsecretaris. Dit hield in dat Henk Derks ieder weekend vijftien ruilformulieren moest invullen, inclusief alle spelersnamen.

De eerste wedstrijd die Henk in 1969 als bestuurslid bijwoonde, was de openingswedstrijd op het nieuwe sportpark aan de Perkenlag; VKW oud en nieuw speelden toen een onderlinge wedstrijd. De vereniging bestond toen ook veertig jaar. Omdat er in het begin geen bestuurskamer op het complex aanwezig was, werden de bestuursvergaderingen gehouden in een keukentje bij café Boer aan de Hoofdstraat in Westerbork.

Allerlei klussen

Het bezit van een telefoontoestel was in die tijd geen vanzelfsprekendheid. Aan het eind van de jaren zestig was het op de zaterdagmiddag dan ook een vast ritueel dat Henk op de fiets de verschillende wijzigingen van de teamindelingen bij de betreffende spelers aan huis kwam brengen. Voor het doorgeven van berichten aan leden die buiten Westerbork woonden en voor het contact met diverse instanties werd vaak gebruik gemaakt van de telefoon van de secretaris. De wekelijkse uitslagen van de verschillende elftalen werden op zondagmiddag doorgegeven aan Luuk Hagens, die vervolgens kort daarna dan werd gebeld door de sportredacteur van de toenmalige *Drentsche en Asser Courant*.

In 1975 werd Henk getroffen door geelzucht. Hij was een half jaar uit de roulatie en werd vervangen door Ab Benthem. In deze ziekteperiode had Henk mooi de tijd om het spelregelboekje van de KNVB uit zijn hoofd te leren. Later zou hij hier als wedstrijdsecretaris nog heel veel plezier van hebben.

Als vrijwilliger beperkte Henk Derks zich bepaald niet tot het werk achter bureau of bestuursstafel. In de beginjaren hielp hij mee met de samenstelling van het wekelijks verschijnende clubblad, terwijl hij al daadwerkelijk meehielp bij het aanleggen van drainage in het kleine trainingsveld aan de Beilerstraat. Daarnaast was hij bijzonder geïnteresseerd in geluidsapparatuur. Als er gespeeld moest worden op het voetbalveld aan de Beilerstraat, nam Henk een bandrecorder van huis mee om zodoende via een oude luidspreker publiek en spelers wat op te vrolijken. Het geluid was volgens hem niet om aan te horen, maar de bezoekers waren zeer tevreden.

Ook in de latere jaren was Henk altijd op het sportpark te vinden als er gewerkt moest worden. Hij stak de handen flink uit de mouwen bij de bouw van de bestuurskamer, het opgraven van kabels, het aanleggen van elektriciteit, beregeningsinstallatie, de verbouwing van de kantine en de kleedkamers, alsmede bij het aanleggen van een geluidsinstallatie op de nieuwe tribune.

Diverse contacten

In al die jaren als lid van het bestuur heeft Henk natuurlijk veel leiders, trainers en scheidsrechters meegemaakt. Met de trainers Anne Stoffers en Geert Oosterloo had de wedstrijdsecretaris een speciale band. Hoewel laatstgenoemde veel van hem eiste, was de

De verkoop van koffie tijdens de pauzes van evenementen gebeurt ook geheel in eigen beheer door vrijwilligers. Ineke, Ginus en Jannes Bos dragen hier een steentje bij ten behoeve van de clubkas.

samenwerking volgens Henk echter perfect. Met de leiders en met name met Henk Snoeijs en Jacob Eggink had Henk als wedstrijdsecretaris prima contacten. Aan de scheidsrechters Jan Hooge (Aalden) en Thijs Roozeboom (Dwingeloo) bewaart Henk nog de beste herinneringen.

Toen Henk tot het bestuur toetrad, was Geert Dolfing voorzitter. Vorig jaar beëindigde Henk het bestuurslidmaatschap onder het voorzitterschap van Jan Benthem, die in oktober 2004 zal aftreden. Volgens Henk is Jan Benthem de enige preses geweest die in al die jaren de voorzittershamer niet heeft gebruikt.

In de periode 1993-2000 werden er veel belangrijke beslissingswedstrijden gespeeld op het terrein aan de Perkenslag. Zodra duidelijk werd dat er in een bepaalde klasse een beslissingswedstrijd zou moeten worden gespeeld, had Henk zijn lijntje al uitgelegd. Voordat de clubs of de KNVB aan de slag gingen om te zoeken naar een neutraal terrein, had Henk Derks hen al benaderd met het voorstel om in Westerbork te komen spelen. Door de vele extra entreegelden en de extra omzet in de kantine werd de kas van de vereniging aan het einde van het seizoen behoorlijk gespekt. De wedstrijdsecretaris zag het als een jaarlijkse uitdaging om die financieel zo belangrijke wedstrijden binnen te halen, hoewel het hem behoorlijk wat tijd en energie kostte.

Ups en downs

Het jaar 1995 betekende veel voor vrijwilliger Henk Derks. Hij werd door de KNVB onderscheiden met de zilveren bondsspeld, omdat hij een kwart eeuw als

wedstrijdsecretaris actief was. Tijdens de laatste vergadering van de zelfstandige Afdeling Drenthe (vóór de overgang in District Noord) werd hem het ereteken opgespeld door de vice-voorzitter van de KNVB.

Dat het leven van een vrijwilliger niet alleen maar tot mooie herinneringen leidt, is Henk ook duidelijk geworden. De bestuurscrisis in 1989 was daar een voorbeeld van. Het overlijden van selectiespeler Jans Makken greep hem erg aan. Nadat hij op een zondagmorgen vroeg met het verschrikkelijke nieuws op de hoogte was gebracht, moest hij het trieste bericht als wedstrijdsecretaris aan de VKW-ers bekend maken. Vervolgens diende hij de andere verenigingen en de KNVB op de hoogte te brengen van het overlijden en het niet doorgaan van de wedstrijden. Hij vond het de zwaarste taak die hij als vrijwilliger ooit had verricht.

Afspraak is afspraak

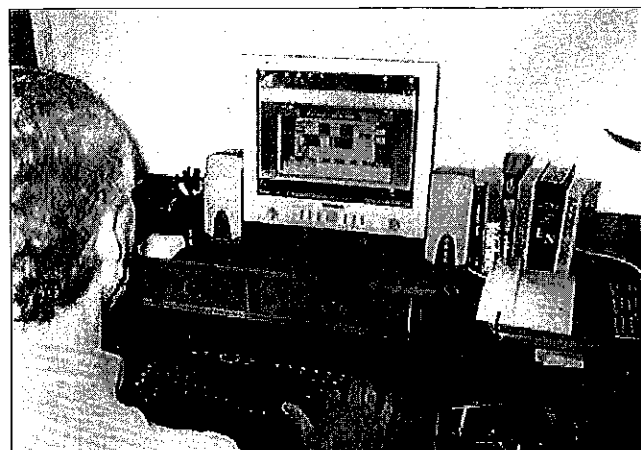
Aan de bestuurstafel had Henk altijd zijn eigen stoel en plekje, waar gewoontegetrouw ook niemand anders ging zitten. Nieuwe bestuursleden werden vaak door Henk op sleeptouw genomen en ingewijd in de soms complexe beleidsregels en richtlijnen binnen de vereniging. Zijn echtgenote Hennie droeg in al die jaren ook een steentje bij. Zij nam geregeld de telefoon op als Henk niet aanwezig was en ontpopte zich als een soort secretaresse van haar man bij diens afwezigheid. De wedstrijdsecretaris kreeg van huis uit dus alle medewerking om zijn geliefde hobby uit te voeren.

Toen hij stopte als bestuurslid, werd eens uitgerekend hoeveel stukken hij tijdens zijn 34-jarige periode als wedstrijdsecretaris had verzonden. Een ruwe schatting maakte toen duidelijk dat hij in die tijd ruim 20.000 formulieren en brieven naar de KNVB moet hebben gestuurd.

Henk miste vrijwel nooit een vergadering en had een uitgesproken mening over de vele facetten binnen het verenigingsleven. Zijn standpunt werd veelal bepaald door zijn motto dat afspraken nagekomen dienden te worden. Af en toe botste dit standpunt wel eens met dat van een andere VKW-vrijwilliger. Zijn doel was en is in ieder geval om steeds het beste voor zijn vereniging te bereiken, zowel binnen als buiten de bestuurskamer. En dat al bijna 40 jaar als onbezoldigd vrijwilliger!

Henk Snoeijs

Henk Snoeijs, geboren 25 juni 1947, woonde met ouders en zus aan de Eikenlaan in Westerbork. Buur-

Als wedstrijdsecretaris ging Henk Derks met zijn tijd mee. Talloze stukken werden er via zijn computer voor de vereniging opge- maakt en verzonden

Henk Snoeiijing in de periode waarin hij samen met Albert Boer de begeleiding van VKW C1 op zich had genomen. Knielend vooraan, vanaf links: Harry Veen, Erwin Zohland, Henk Schokker, Jaap Schokker, Wim Vos, Jan Sikkenga en Roelie Scheffer. Staand: Albert Boer, Allert de Vries, Annegienus Oldenkamp, Henk Zwiers, Eric Speelman, Henk Lunsing en Henk Snoeiijing.

man was Ab Benthem, een man die op dat moment al heel actief bezig was voor de voetbalvereniging en die uiteindelijk erelid werd van VKW. Samen met de zoon van Ab, Jan (de huidige voorzitter), werd Henk al gauw besmet met het voetbalvirus. Daarbij kwam dat hij op vijfjarige leeftijd al met zijn opa naar de wedstrijden van VKW ging kijken. Er werd toen nog gespeeld op het terrein aan de Beilerstraat.

Clubblad

Toen Henk dertien jaar oud was, hielp hij bij buurman Benthem al mee aan het clubblad. Wekelijks werden door hem de adressen van de leden op de clubbladen geschreven. Het was voor de jonge Henk een behoorlijke klus, want het ging in die tijd al om 130 clubbladen per week.

Het vrijwilligerswerk begon al echte vormen te krijgen toen Henk vanaf 1961 een rol kreeg bij het tot stand brengen van het clubblad. Ten huize van secretaris Herman Koers aan het van Weezelplein werd het clubblad in elkaar gezet. Nadat de dames Gils het

typewerk hadden afgerond, werden de bladen afgedrukt met behulp van een stencilmachine. Vervolgens was het vouwen en nieten geblazen, waarna het wekelijkse cluborgaan was geboren. Het in elkaar zetten van het tijdschrift gebeurde altijd 's avonds van 19.00 tot 22.30 uur. Vier jaar later werden de krantjes gemaakt aan de Eikenlaan, in het schuurtje bij de woning van Jan Kiers. Van 1965 tot 1969 droeg Henk wekelijks zijn steentje bij aan de wording van het clubblad.

Jeugdleider

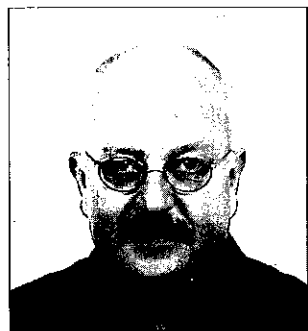
Op zestienjarige leeftijd werd Henk jeugdleider. Hij traptte natuurlijk liever zelf tegen de bal, maar op advies van de dokter mocht dit niet. Toen Henk negen jaar oud was, verbleef hij lange tijd in het sanatorium in Appelscha. Hij had pijnklachten aan de rugwervel en moest toen twee jaar lang platliggen in het gips. Het voetballen liet hij sindsdien aan anderen over, maar zijn liefde voor het spel en voor de vereniging was niet veranderd. Binnen de vereniging kende men bij de jeugd toen alleen maar A-junioren en B-junioren. Dit hield in dat

jongens in die tijd pas bij VKW konden voetballen vanaf hun veertiende jaar. De vereniging kende toen wel diverse elftallen per leeftijdscategorie. De leiders die een groep bij een wedstrijd moesten begeleiden, wisselden toen wekelijks van elftal en werden iedere maandagavond aangewezen door de elftalcommissie. De elftalcommissie bestond in die tijd onder andere uit Albert Wassen, Jan Bos, Olf Schuring en Roelof Kinds. Het vervoer naar de uitwedstrijden ging veelal met de bus, behalve als men in de buurt moest spelen. Naar Wijster, Beilen of Zweeloo ging de groep met de fiets. In het clubblad stond dan ook stevast vermeld: 'Vervoer per rijwiel'.

Van junioren naar senioren

In 1969 zette Henk Snoeijs het vrijwilligerswerk bij VKW op een laag pitje. De motorsport lonkte en daar stak hij tot 1974 vrijwel al zijn energie en vrije tijd in, hoewel hij in die jaren voor de voetbalvereniging nog wel enkele hand- en spandiensten bleef verrichten. Toen er in 1974 binnen de vereniging een zelfstandige jeugdbestuur werd ingesteld, was Henk hierbij weer betrokken. Deze jeugdcommissie bestond toen uit Jan Benthem, Henk Snoeijs, Jaap Abbing, Willem Meijering en Jan Kristoffers. Het voetbalhart begon sneller te kloppen en Henk werd ook weer jeugdleider bij verschillende teams. De jaren met B1 met medeleider Albert Boer spraken het meest tot de verbeelding. In de hoofdklasse werden de wedstrijden tegen Emmen, Germanicus en Hoogeveen gewonnen en dat was in die tijd een heel knappe prestatie.

In 1981 werd de overstap gemaakt naar de senioren. Toenmalige voorzitter Arie Holkers en penningmeester Stoffer Hooijting benaderden Henk voor het leiderschap bij het eerste elftal. Door wat extra inzet zorgde hij ervoor dat de kas van de selectie via sponsoring gevuld werd.

Henk Snoeijs, zelf geen voetballer, maakt zich gedurende vele jaren verdienstelijk als vrijwilliger.

De eerste jaren waarin hij nauw samenwerkte met trainer Lammert Klouwen waren voor hem ook de mooiste jaren. Met name het kampioenschap in de 3de klasse C, dat beslist werd in een wedstrijd tegen Schoonebeek, was een absoluut hoogtepunt. Zowel VKW als Zwartemeerse Boys waren nog ongeslagen. Via een 0-1 overwinning in Schoonebeek stelde VKW de titel veilig, terwijl Zwartemeerse Boys in Beilen ook ongeslagen bleef, maar toch als tweede eindigde. De gelukkige VKW-spelers begonnen al met hun feest op de terugweg in de bus. Toen ze op de weg Emmen-Drachten de bus met de teleurgestelde concurrenten uit Zwartemeer tegenkwamen, gingen ze helemaal uit hun dak.

Henk vervulde in de jaren 1984 en 1985 een belangrijke rol bij de begeleiding tijdens de revalidatie van speler Harry Veen, na diens ernstige auto-ongeluk in december 1983. Mede dankzij deze extra aandacht kon Harry na een afwezigheid van twee jaar zijn rentree in het eerste elftal maken. Het was een periode waarop vrijwilliger Henk Snoeijs met veel plezier en voldoening terugkijkt.

Later werd Henk leider van het tweede elftal. Toen hij in 1994 stopte met zijn begeleidingstaken, was hij negen jaar leider van het eerste team geweest, en vier jaar van het tweede. In zijn hoedanigheid van leider was hij een verlengstuk van de trainer. Hij verzorgde allerlei werkzaamheden rondom de wedstrijd, vulde de wedstrijdformulieren in, verzorgde het materiaal en regelde alles wat er op zijn weg kwam.

Kantine, veld en materiaal

De kantine van VKW heeft een grote rol gespeeld in het vrijwilligersleven van Henk Snoeijs. Van 1995 tot 2003 maakte hij deel uit van de vrijwilligersgroep, waarvan de leden beurtelings kantinediensten draaien. Gedurende twee jaar verzorgde hij de inkoop van alle consumptiegoederen als opvolger van Jaap Keizer. Vanaf 1997 zorgt Henk ervoor dat de ingekochte goederen wekelijks op de juiste plaats worden weggezet. Daarnaast regelt hij uiteraard ook de afvoer van de emballage, de lege flessen, dozen en vaten.

In de zomer, tijdens een periode van droogte, kon men ook altijd een beroep op Henk Snoeijs worden gedaan. Eerst werd alleen het hoofdveld nog nat gehouden vanuit een brandweerput vanaf de Perkenlag. Jaren later werd er op het sportpark een eigen put geslagen, waarna er vanuit verschillende tappunten

Even pauze tijdens een toernooi in het Oostenrijkse Wattens. Vanaf links: Een scheidsrechter uit Wattens, Jan Wilting, Anneke Eefting, Tineke Dolting, Saantje Pendjol, Jan Lomulder, Yvonne van Dijk (met zonnebril), Andrina Zwijs, Harry Eefting en Henk Snoeijs, de leider en mede-organisator van de trip naar het buitenland.

kon worden gesproeid. Uiteraard moesten toen alle velden worden meegenomen. Het was een zware klus, die later door twee vrijwilligers werd uitgevoerd. Als lid van de materiaalcommissie heeft Henk jarenlang meegewerkt aan het instandhouden en uitbouwen van zijn vereniging. Nadat VKW in 1969 verhuisd was naar het huidige complex konden de leden gedurende de eerste jaren achteroverleunen wat het onderhoud betreft. Alles was immers nieuw. Al gauw bleek echter dat de vereniging uit haar jasje groeide: VKW werd groter en professioneler. Als gevolg daarvan moest er een steeds groter beroep worden gedaan op de inzet van vrijwilligers als het ging om allerlei uitbreidingsactiviteiten, zoals de bouw van een bestuurskamer, nieuwe kleedkamers, een verkoop- en een massageruimte. Het plaatsen van ballenvangers en lichtmasten bleek ook een uitdaging voor de fanatieke leden. De grote renovatie in 1997/1998 was op dit gebied vanzelfsprekend de topper. Ook de wegen van een vrijwilliger lopen niet altijd over

rozen. Henk constateerde regelmatig dat sommige voetballers in algemene zin niet zuinig genoeg waren op de spullen van de vereniging. Als beheerder van het materiaal stoorde hij zich daar nog wel eens aan.

Bijzondere betrokkenheid

Door zijn ervaring als begeleider van elftallen en door zijn internationale contacten is Henk Snoeijs ook altijd betrokken geweest bij het organiseren van buitenlandse reizen. Vanaf de eerste reizen in 1984 tot 2004 had hij zitting in de Wijbe Menger Commissie, waarin alle voorbereidingen plaatsvonden voor de contacten met buitenlandse clubs. Met name reizen naar Oostenrijk (Wattens) waren voor hem heel speciaal: tot twee keer toe heeft hij de terugreis op de fiets gedaan. Verder was hij met VKW te gast in Duitsland (Bremen, Rauental, Hagenburg en Derental) en in Polen (Blekitni). In al die jaren heeft Henk dus niet vaak als actief voetballer op het veld gestaan. Toch heeft hij nog twee jaar binnen de vereniging aan een zaalvoetbalcompetitie

meegedaan, zowel als keeper als in de rol van veldspeler. Ooit mocht hij tijdens één wedstrijdhelp mee-
doen in het duel met VKW A1 tegen Emmen A2. Het
getuigt van een wel heel speciale betrokkenheid dat
Henk Snoeijs zijn liefde voor het voetbalspel, ook al
kon hij er zelf nauwelijks aan deelnemen, tot uitdruk-
king wist te brengen in een jarenlange inzet als vrijwil-
liger. Hij is daardoor altijd al een voorbeeld geweest
voor alle VKW- leden.

Belang van vrijwilligers

De vrijwilligers zullen altijd een centrale rol blijven
spelen binnen het verenigingsleven in het algemeen en
binnen de organisatie van VKW in het bijzonder. Op dit
moment bestaat de vrijwilligersgroep in Westerbork
uit 165 personen, van bestuurslid tot jeugdleider, van
medewerker kantinedienst tot materiaalman. Ze zijn
allemaal even onmisbaar, want zonder de vrijwilligers
heeft het verenigingsleven van VKW geen toekomst.

Het VKW-bestuur ten tijde van het 75-jarig bestaan. Elk bestuurslid heeft een taak in een van de commissies van vrijwilligers.
Vooraan zittend, vanaf links: penningmeester Henk Blauw, voorzitter Jan Benthem (Technische Zaken), secretaris Jaap
Schokker (Wilja Menger Joernoo) en Egbert Roelma (Jugend). Staand: Wim Boer (Kantine), wedstrijdsecretaris Lammert
Sinninghe, Eric Koerts (Redactie en Evenementen), René Jansen (Sponsoring) en Henk Hingsman (Materiaal).

Voetballen betekende voor degenen die vroeger als kind in een van de kleinere gehuchten in de gemeente Westerbork woonden vooral het samen bezig zijn in een vriendenclubje, zonder een echte vorm van organisatie met een bestuur. Jongens uit de buitendorpen die lid van VKW werden zodra dat door hun leeftijd mogelijk werd, hadden daarvoor vaak het spel al beoefend in hun eigen kleine woonomgeving. De auteur, zelf later actief lid van VKW, beschrijft in dit artikel de perikelen rond de naamgeving van de 'voetbalclub' in Bruntinge, alsmede enkele anekdotes uit zijn voetbaltijd bij VKW. Hij vertelt over de bijnamen van zijn teamgenoten en over een wel heel aparte goal waarmee eens een wedstrijd werd beslist.

Een bijzonder doelpunt

Herinneringen uit mijn voetbaljeugd

Bruntinger Boys

In mijn jeugd was het pas mogelijk om op twaalfjarige leeftijd lid te worden van een voetbalclub. Maar als voorloper waren er - voordat mijn vriendjes en ik zo oud waren - wel al de plaatselijke voetbalclubjes waarin wij onze hobby konden uitleven. Ik was woonachtig in Bruntinge, niet in de kern van het dorp, maar aan de weg naar Westerbork waardoor ik net zo dicht bij Eursinge als bij Bruntinge woonde. Zowel in Bruntinge als in Eursinge was een 'voetbalclub'. De naam gaf nooit een probleem want er werd altijd 'boys', toegevoegd aan de plaatsnaam. Ik speelde bij beide clubjes.

In Bruntinge gingen we ons toch maar eens beraden op een andere naam en het was Johannes Weggemans, die met het idee kwam om de club SOB te noemen. Dat betekende 'Spieren Ontwikkeling Bruntinge'. We vonden dat allemaal een geweldige naam en vol enthousiasme gingen we naar huis om daar de nieuwe naam van onze club bekend te maken.

Luc Reinds nu

De 'Eursinger Boys' in 1948. Voorste rij vanaf links: Harm Beuving, Luc Reinds en Hendrik Kooke. Tweede rij: Albert Kuik, Bé Meijer en Albert Makken. Staand: Hendrik Harders, Jantinus Helling, Hendrik Helling, Cornelis Harders en Wander Blauw.

Toen ik mijn verhaal thuis verkondigde, begon mijn vader te lachen en vroeg mij of ik wel echt wist wat SOB betekende. Volmondig zei ik: 'Spieren Ontwikkeling Bruntinge.' 'Nee', zei mijn vader, 'dat is Slapers Onder 't Bed.' Vanaf die dag was het weer gewoon Bruntinger Boys.

Eikels en damesbroeken

Om aan geld voor een bal te komen gingen we eikels zoeken, die we aan Siep Scheffer verkochten. Van het geld kochten we een bal bij schoenmaker Eggink in de Zandhoeklaan.

We voetbalden in Bruntinge op de heide naast de schaapskooi van De Wit, omdat daar de heide het kortst was. Met een schop groeven we de lijnen.

Toen we als Bruntinger Boys eens gingen voetballen tegen de Holther Boys, speelden we op een weiland achter een boerderij van de familie Staal. De oude heer Staal zat als toeschouwer met zijn stoel tegen de muur een pijpje te roken. Toen wij het veld opkwamen riep

hij mij bij zich en zei: 'Wat bin-ie ja een rare.'

Ik vroeg hem waarom. 'Nou', zei hij, 'ie hebt de underbroek van je zuster an, want daor zit ja helemaol gien gulp in die broek van je.'

Bijnamen

Vanaf mijn twaalfde jaar tot mijn definitieve verhuizing naar Hoogeveen begin 1960 heb ik gevoetbald bij VKW, eerst in het B- en A-juniorenteam en later als vaste speler van het derde elftal.

Het gebeurde vaak dat je als voetballer een naam kreeg aangemeten van een voetbalster die op dat moment populair was. Onze keeper Henk Rabbers werd ook wel 'De zwarte panter' genoemd. Die aanduiding was afgeleid van de bijnaam van Frans de Munk, de toenmalige keeper van het Nederlands elftal.

De jaren vijftig waren ook de tijd waarin de voetballegende Abe Lenstra furore maakte. VKW 3 had natuurlijk ook een Abe Lenstra in hun team en dat was Willem Tijmes, waarschijnlijk door zijn goede techniek.

Onze midvoor was Hendrik Kooke en in die tijd had Volendam een midvoor, die veel doelpunten maakte en Dick Tol heette. Hendrik schoot ook wel eens raak en kreeg daardoor de naam Dick Tol.

Jan Arends, net als ik een vaste speler van het derde elftal, had de bijnaam 'Torkes'. Deze naam bleef hij houden, ook nadat hij met voetballen was gestopt. Jan leeft helaas niet meer, maar als melkboer in Westerbork kende iedereen hem toen ook als Torkes. Weinigen zullen echter nog weten hoe hij aan deze naam is gekomen.

Het Belgische elftal had in die jaren een fantastische buitenspeler met de naam Torkes Lembrechts. Omdat Jan ook altijd op die buitenpositie speelde, kreeg hij de bijnaam Torkes. De toevoeging van de achternaam Lembrechts bleek in dit geval te lang en te moeilijk.

Afgekeurd

Dat Jan 'Torkes' Arends een speciaal gevoel had voor de bal bewees hij eens. In een wedstrijd in en tegen Tiendeveen. We hadden ons verkleed tussen de

kunstmestzakken achter op de deel bij boer Geert Schulte, die ook het voetbalveld beschikbaar had gesteld. Scheidsrechter was die dag het hoofd van de school in Tiendeveen. Deze man had twee taken: de wedstrijd leiden en zorgen dat zijn pupillen niet verloren. Jan Arends nam als buitenspeler een corner, die rechtstreeks in het doel verdween. De scheidsrechter had dit nog niet eerder meegemaakt en keurde het doelpunt af. Jan Arends presteerde het vervolgens om bij de scheidsrechter om opheldering te vragen. Dat was toen bij een schoolmeester niet gebruikelijk en Jan werd prompt uit het veld gestuurd. Na afloop werd alles weer in de minne geschikt, zodat Jan terecht niet werd geschorst.

De winnende goal

Het was een natte week geweest en bijna alle voetbalwedstrijden werden afgelast. Desondanks moesten wij als juniorenelftal van VKW wel spelen tegen LEO uit Loon. De wedstrijd kon daar wel doorgaan, omdat het veld er hoog op een zandlaag lag.

Een juniorenelftal, vermoedelijk uit 1950. Geknielt vanaf links: Albert Boer, Geert Beuving, Luunk Seuninga, Anne Scheffer, Henk Eggink en Albert Dijks. Staand: Luc Reinds, Rieks Habing, Tieme Zwiers, Jan Mulder en Roelof van Wijk.

De jeugd groeit op en vormt een echt elftal in de blauwwitte kleuren. Hurkend, vanaf links: Willem Tijmes, Henk Geuzinge, Jan Dolfin, Jan Benthem en Jan Arends. Staand: Henk Rabbers, Hendrik Kooke, Luc Reinds, Derk Sikkenga, Lucas Dolfin en Arend Tijmes.

In de vrachtauto van Jan de Ruiter (een geweldige VKW-er) maakten we de reis naar Loon. Daar was het veld ook behoorlijk nat, maar er stonden geen plassen, zodat er gespeeld kon worden. De bal waarmee gespeeld werd was erg zwaar door het water dat erin was getrokken. Het lukte ons dan ook niet zo goed om de bal ver weg te trappen en dan zeker niet door de lucht.

Onze keeper was Henk Rabbers, de 'zwarte panter'. De wedstrijd was erg zwaar en alles leek er op dat die zou eindigen zonder doelpunten. Eén van onze spelers was Willem Stoker, nu nog altijd een trouwe supporter. Hij

had de bal in zijn bezit, precies op de hoek van het strafschoopgebied, dus zestien meter van het doel.

Keeper Henk Rabbers riep onverwacht tegen hem: '*een tikkie terug Willem!*' Willem draaide zich om en tot verbazing van iedereen schoot hij de bal links boven in de kruising. Van Hooydonk zou er jaloers op zijn geweest. Willem kreeg een geweldige ovatie van het publiek en 21 spelers op het veld. Hij klapte zelf niet, want hij was stomverbaasd over zijn prestatie.

De wedstrijd hebben we toen met 1-0 verloren, maar het doelpunt van Willem Stoker vergeet ik nooit meer.

Ereleden

Veel leden dragen als vrijwilliger een steentje bij aan het reilen en zeilen van de vereniging. Toch vallen sommigen bijzonder op, omdat hun bijdrage over een reeks van jaren aanzienlijk is geweest. Op grond van hun verdiensten werden zij benoemd tot erelid van VKW.

Aaldert Heling

Aaldert Heling werd tot erelid benoemd tijdens een algemene ledenvergadering op 27 maart 1934. Uit die tijd is niet veel meer bekend. Het verslag van die vergadering vermeldt:

'Het bestuur meende met het voorstel tot benoeming te moeten komen daar de heer Heling, die medeoprichter der vereniging is, zeer veel voor de vereniging heeft gedaan. De club heeft in de beginjaren moeilijkheden doorgemaakt, welke voor een groot deel door de zorg van Heling zijn overwonnen. Hij bekleedde de functie van penningmeester en nam geruime tijd het secretariaatschap waar.'

Henderikus (Rieks) Nijlunsing

Het bijzondere aan het erelidmaatschap van Rieks Nijlunsing is dat hij tot twee keer toe als erelid is benoemd: voor het eerst op 23 januari 1938 en voor de tweede keer op 6 juli 1954. Nijlunsing was een van de oprichters in 1929 en heeft zich op diverse gebieden verdienstelijk gemaakt. Het bestuur dat hem in 1954 tot erelid benoemde, wist kennelijk niet van de eerdere onderscheiding. Rieks vond het wel leuk om nog eens in het zonnetje gezet te worden. Hij gaf later toe dat hij bewust zijn mond had gehouden, toen hem opnieuw het erelidmaatschap werd aangeboden.

Hendrik Lanting

Hendrik Lanting werd tot erelid benoemd in een ledenvergadering op 4 februari 1939.

In het verslag van die bijeenkomst werd slechts vermeld, dat Lanting zich op velerlei wijze voor de vereniging verdienstelijk heeft gemaakt.

Uit de elftalfoto's uit de eerste periode van de vereniging kan worden afgeleid dat Hendrik zeker behoorde tot de groep van begeleiders rond het eerste elftal van de vereniging.

Frits Tijmes

In de vergadering van 30 juni 1954 werd voorgesteld om Frits Tijmes tot erelid te benoemen. De voorzitter stak hier een stokje voor, omdat betrokkene al in een eerder stadium tot erelid was benoemd. Frits was mede-oprichter en vanaf 1934 meer dan twintig jaar actief als secretaris. Het feit dat hij opnieuw als erelid werd voorgedragen, geeft de waardering aan die men voor zijn inzet had. Voorzitter Bosma roemde zijn kundige en humoristische wijze van verslaglegging.

Herman Koers

Herman Koers werd tot erelid benoemd op 15 augustus 1959.

Als reden waarom Koers tot erelid is benoemd werd vermeld dat hij langdurig het secretariaatschap van de vereniging had bekleed en dat hij daarnaast nog veel verdiensten voor de vereniging had. Als bijzondere omstandigheid werd genoemd dat een kamer van zijn woning aan het Van Weezelplein vele jaren als redactieruimte fungeerde en dat bij hem thuis elke week de sportkrant werd gemaakt.

Stoffer Hoiting

Stoffer Hoiting kwam in 1963 in het bestuur, waarin hij tot oktober 1986 fungeerde als penningmeester. Hij trad toen in verband met gezondheidsredenen af. Op 13 maart 1987 werd officieel afscheid van hem genomen en werd hij tot erelid benoemd om zijn uitstekende en accurate werkwijze gedurende vele jaren.

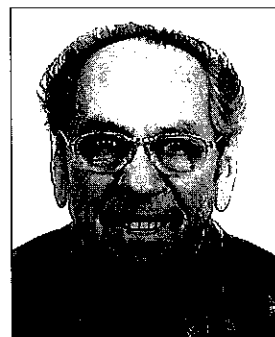
Bovendien was hij 38 jaar lang actief in de financiële commissie van de afdeling Drenthe van de KNVB. Hiervoor ontving hij van die bond in november 1985 de gouden speld van verdienste. Hoiting werd tot erelid benoemd op 13 maart 1987.

Ab Benthem

Ab Benthem werd in november 1988 tot erelid benoemd om uiteenlopende redenen. Hij heeft vanaf 1954 vele jaren deel uitgemaakt van het bestuur van de club, in eerste instantie als penningmeester en later als commissaris van materialen. Voor die tijd was hij meer dan 20 jaar speler in het eerste elftal. Omdat hij postbode was en 's middags nogal wat vrije tijd had, belastte hij zich elke woensdag ook met de training van de pupillen, iets wat hij vele jaren heeft vol gehouden.

Van 1964 tot 1967 is hij hoofdtrainer van VKW geweest en omdat de club in die periode financieel het hoofd maar net boven water kon houden, deed hij dat pro deo. Tijdens zijn trainerschap werd het eerste elftal kampioen en promoveerde van de vierde naar de derde klasse.

Jan Boer

Jan Boer is langdurig lid van het bestuur geweest, van 1963 tot 1990. Vanaf zijn benoeming in 1963 was hij tot 1 februari 1988 secretaris van de vereniging, daarna tot zijn aftreden projectleider. Hij hield nog tijd over om andere zaken binnen te vereniging te regelen. Hij leidde met enthousiasme en plezier de grote projecten, zoals de aanleg van drainage op het sportveld aan de Beilerstraat en de bouw van de tribune langs het hoofdveld aan de Perkenslag. Hij was de motor achter het in eigen beheer plaatsen van de lichtmasten rond het trainingsveld. Hij was één van de weinigen, die zich bovenin de masten waagde. Verder was hij ook nauw betrokken bij de internationale uitwisseling met de Duitse vereniging TSV Hagenburg. Jan Boer werd benoemd tot erelid op 14 december 1990.

Het VKW-gevoel

Ik löp d'r al een poosien met rond in de kop
Ik dacht bij mij zölf, ach ik schrief het iens op

Ik wol 't veur mij hollen, ik hoop da'j 't kun snappen
Maor ach, dan zal ik het nou maor verklappen

Ik draag al hiel lang een geheim met mij met
Een geheim dat is iets, waor gien aander van wet

Een geheim moe'j bewaaren, zo as 't eigenlijk heurt
Want vertel ie het wieder, dan is 't met geheim weez'n gebeurd

Ik draag het van binnen en het zit er al lang
Het zal d'r wal blieven, daorveur bin 'k niet bang

Hoe 't er oetzöt dat wee'k niet, ik heb het nooit zien
Het vuult prettig an en dat mag ik wal lien

Zo weet ik ok niks van de vorm, ok niks van de kleur
Hoewal ik denk ietwat blauwigs, met een bectie wit d'r bij deur

Het zit in mien lichaam en het zit er best goed
Het stroomt door mien aderen, het vaart met mien bloed

Het is onaantastbaar, het is zo apart
Ik draag het met liefde, 't zit diep in mien hart

Soms vuul ik 't wat minder en soms weer wat meer
Veural de leste tied gung het nogal tekeer

Toen wur het mij duudlijk, het is weer goed bezig
Ja, 't is soms bij vlagen nadruklijk aanwezig

Ik heb het nog an niemand pries willen geven
Mien vrouw wet d'r van, die kan d'r, nee die möt er met leven

Dit liekt het moment, 't wordt ook wal eens tied
Ik gooi het d'r oet, want ik wil 't wal kwiet

Maor 'k vraag je wal dringend, beloof het mij echt
Vertel het niet verder, ik mien het oprecht

Ik zal het je zeggen, maor vergeet het weer vlug
Want 't möt van mij blieven, 'k wil 't hiel graag weer terug

Wat ik nou dus eigenlijk met dit alles bedoel
Ja, dat is misschien wal, nee ik weet 't wal zeker:
HET VKW-GEVOEL!

*Gedicht, gemaakt door Wim
Ties en door hem uitgesproken
tijdens de receptie na het
behalen van het kâmpioen-
schap in de Tweede Klasse K
en de promotie naar de Eerste
Klasse F.
Westerbork, mei 2002.*

Historisch Overzicht VKW 1929 - 2004

Seizoen	Aantal leden	Voorzitter	Klasse KNVB	Stand einde seizoen	Seizoen	Aantal leden	Voorzitter	Klasse KNVB	Stand einde seizoen
1929-1930	1)	Jan Beckeringh	1)	1)	1967-1968	200	Geert Dolfing	3C	7
1930-1931		Derk Huisman			1968-1969	225	Geert Dolfing	3C	9
1931-1932		Derk Huisman			1969-1970	261	Geert Dolfing	3C	4
1932-1933	43	Derk Huisman			1970-1971	270	Geert Dolfing	3C	6
1933-1934	52	Hitjo Schut			1971-1972	280	Marten Löhr	3C	9
1934-1935	53	Hitjo Schut			1972-1973	291	Marten Löhr	3C	1
1935-1936	56	Hitjo Schut			1973-1974	301	Arend Jan Brunsting	4H	1
1936-1937	52	Hitjo Schut			1974-1975	316	Peter Zohland	1DVB	7
1937-1938	49	Albert Mulder			1975-1976	320	Jans Vrieling	1DVB	1
1938-1939	49	Albert Mulder			1976-1977	325	Jans Vrieling	4H	6
1939-1940	34	Albert Mulder			1977-1978	333	Wout van Breen	4H	2
1940-1941	47	Albert Mulder			1978-1979	340	Wout van Breen	4H	9
1941-1942	47	Albert Mulder			1979-1980	350	Wout van Breen	4H	1
1942-1943	47	Albert Mulder			1980-1981	370	Arie Holkers	3C	2
1943-1944	47	Albert Mulder			1981-1982	389	Arie Holkers	3C	2
1944-1945	47	Albert Mulder			1982-1983	373	Arie Holkers	3C	1
1945-1946	50	Albert Mulder	3L	4	1983-1984	373	Arie Holkers	2B	5
1946-1947	50	Albert Mulder	3F	7	1984-1985	360	Henk Jongsma	2B	6
1947-1948	2)	Albert Mulder	3D	9	1985-1986	347	Henk Jongsma	2B	8
1948-1949		Albert Mulder	3C	7	1986-1987	320	Henk Jongsma	2B	9
1949-1950		Albert Mulder	3C	8	1987-1988	307	Henk Jongsma	2B	6
1950-1951		Albert Mulder	3C	7	1988-1989	285	Henk Jongsma	2B	6
1951-1952		Albert Mulder	3C	10	1989-1990	296	Jan Benthem	2B	8
1952-1953		Albert Mulder	3C	3	1990-1991	306	Jan Benthem	2B	2
1953-1954	111	Albert Mulder	3C	5	1991-1992	311	Jan Benthem	2B	12
1954-1955	109	Albert Mulder	3C	4	1992-1993	312	Jan Benthem	3C	1
1955-1956	110	Albert Mulder	3C	7	1993-1994	325	Jan Benthem	2B	12
1956-1957	183	Albert Mulder	3C	7	1994-1995	295	Jan Benthem	3C	9
1957-1958	217	Freek Bosma	3C	3	1995-1996	319	Jan Benthem	3C	12
1958-1959	180	Freek Bosma	3C	3	1996-1997	327	Jan Benthem	4G	3
1959-1960	180	Freek Bosma	3C	10	1997-1998	333	Jan Benthem	4F	4
1960-1961	175	Freek Bosma	3C	11	1998-1999	340	Jan Benthem	4F	2
1961-1962	170	Freek Bosma	3C	5	1999-2000	351	Jan Benthem	4F	1
1962-1963	170	Freek Bosma	3C	8	2000-2001	384	Jan Benthem	3A	1
1963-1964	160	Geert Dolfing	3C	11	2001-2002	348	Jan Benthem	2K	1
1964-1965	157	Geert Dolfing	4F	2	2002-2003	369	Jan Benthem	1F	12
1965-1966	170	Geert Dolfing	4F	2	2003-2004	375	Jan Benthem	2K	4
1966-1967	175	Geert Dolfing	4F	1					

Noten:

- 1) In de beginjaren ontbreken cijfers over het aantal leden, alsmede over de klasse waarin werd gespeeld en het resultaat dat werd bereikt.
- 2) Over de periode 1947-1953 kan geen inzicht in het ledenaantal worden gegeven. Men kon in die jaren deelnemen aan een voetbaltoto als men lid van een vereniging was. Het aantal leden steeg toen spectaculair, maar het geeft geen juist inzicht in verhouding tot de aantallen in de overige jaren. Daarom is in deze periode geen ledenaantal opgegeven.